دلنډوکیسوټولګه:
د رحمت ډالۍ
Ketabton.com
لیکوال: رحمت الله "رحمت"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت ډالۍ

د لنډو کیسو ټولګه

لیکوال :

رحمت الله رحمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: درحمت ډالي (د لنډو کیسو ټولگه)

لیکوال: رحمت الله ، رحمت

د چاپ کال: ۱۳۸۳ه ش/۲۰۰۴م د چاپ شمیر ۵۰۰

د لیکوال تلیفون: ۰۳۱۳۸۴۷۰۷۲۵/۰۳۴۵۸۸۷۳۲۹۹

د لیکوال بریښنالیک : Rahmatcmn@yahoo.com

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام بریښنایي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

۱:ورینداري ته وایه موږ وبخښنه

۲:د خوشحالۍ ورځ یې په غم بله کړه

۳:یوستا وروړتورک وو

۴:چي په ژوند میراث سول

۵:د خندا او تعجب خبري دي

۶:اوس به دنړي اتل ستا سي ګوتونه پالش کوي

۷:او آخیري سلګۍ یې دي

۸:بس ټلیفون کنبیږدي

۹:خدای دي وبخښنه

۱۰:چي فکر او سوچ پکار دي

۱۱:او دا غریبه مړه سوه

۱۲: بیابه بد نه کوم

۱۳:احتیاط کوه

۱۴:بیا په مسافري کنبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وريندارۍ ته وايه موږ وبخښه

زحمتونه يې ګالل دهر چا خبري يې زغملې هرڅه به يې پرځان وړل خو چا يې هيڅ فرياد نه واورېدی. پرځوانۍ کونډه سوه دواده دوهم کال يې وچي خاوند "تورګل" يې دموټر دجنګېدو په پېښه کي مړ سو. دخاوند تربرو به هرکله چخني او کړې خبري ورته کولې او هريوه به جلا – جلا په زړه کي ګوري ورته ماتولې، شاپېرۍ به يوائي داورته ويل: تاسي خو لږ صبر وکړئ چي زما "عيده" خو تېره سي .لنګه غوا ، داخترپسه او خو تلتکه چي ول هغه خو موراڅخه يووړل.

څو ورځي لا نه وې تېري سوي چي شاپېرۍ وګل بختي ته کوچنۍ ورولېږی چي خاله ته وايه يوار خو راسه.

" ګل بخته خاله چي هم يوه خورا خواخوږې ښځه وه او په توره شپه به دهر چار کره تلله. هرچا به له ميني خاله بلله ، سمدستي ځان په يوه سا را ورساوه ":

څپلۍ (ګوتونه) يې لانه وې ايستلي چي پرشاپېرۍ يې رږغ وکړ: ولي خاله دي جارسم ولي داسي راتاوېږې څه درسوي دي ؟

وختي دي ولي حال نه رالېږئ چي داسي په عذاب يې زه نوکوم نه وم درمعلومه چي په توره شپه دهرچا خدمت کوم ، بيا نوستا .

شاپېرۍ چي درد ډېره په عذابه کړې وه په ډېر تکليف يې ورته وکتل او په ګانګوړاواز يې ورته وويل: ما ويل مه مي ښوره چي هسي مړه شم او څوک نه شي را خبر. بيا يې پر ډيډيو لاسونه ونيول او دېوال ته يې سرتکيه کړ او له ډېره درده يې غاښونه پرله ونيول بيا يې په ژړه غوندي (ژړغوني) اواز ووېل: خاله څه درته ووايم شکايت او بې صبري هم نه ده ښه پرداسي ځوانۍ کونډه شوم چي زما او تورګل ځوانيمرک ارمان نه سره وخوت ، نصيب ډېر ژر راڅخه مرور شو . اوس مي دده تر مرګ وروسته دده تربرونه لکه لېوان مځکي ته نه پرېږدي ، خاله زه به نو څه درته ووايم ته نو کوم نه يې راخبره زما دژوند نو کوم ځای دخوشحالۍ دی، بيا مي هم داسلا وکړه چي خاله ته حال ولېږه اوس که ژوند وي او که مرګ خاله خو به درته ناسته وي ، "ګل بخته" خاله چي هم ډېره تجربه لرونکې مېرمن وه او دشاپېرۍ له حاله خبرېدو سره سم يې دکوچني دپيداکېدو شيان په غوټه کي ورسره راوړي وو او خاله هم لاس په کاروه ، لږ ګړۍ وروسته چي شاپېرۍ ساسمه کړه او د کوچني آواز يې پرغوږ ولګېدی ، دګل بختي خاله هم څېره له خوشحالۍ ډګه وه ، او پرشاپېرۍ يې رږغ کړه: زويه مبارک دي شه ، هلک دی خدای ﷻ دي يې درصالح کړي ، خدای ﷻ دي ارمان په وکاږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاپېرۍ چې د خوشحالۍ ښځه سترګي له اوښکو ډکي وې وویل: خاله خدای ﷻ دي بې زویه مه کړه ، خدای ﷻ دي د بل له محتاجۍ وساته.

" خاله چې ټوله شپه په ولاړه تېره کړې وه د غسې په ولاړو پښو کور ته ولاړه ، مشرزوی چې یې اودس تازه کړی واو جومات ته تلی هغه ته یې وویل: نصرو زویه پرتاهم ناوخته کېږي نوري خبري به وروسته کوو ، په جومات کې به ملاصاحب او میردل اکا د " تورګل مسکین " د زوی په زوکړه خبر کړې ، چې و دغو لېوانو ته څه نصیحت وکړي ، نن سهار د ملاصاحب قرائت څه بل شاني و ، هرسړی پوهېدی چې څه پېښه سوې ده ، د سلام له ګرزېدو سره سم ، میردل اکا و خلګو ته وویل : ټول کښېنئ نن ملاصاحب څه خبري درته کوي.

هر سړي د نوي خبري د اورېدو لپاره پرخپل ځای انتظار کاوه د غه وخت ملا صاحب ښو توندو خبرو ته ځان جوړ کړی و ، د ځو مبارکو آیتو ترویلو وروسته یې د کلي پرملک مخ راواړاوه ، ته چې د کونډې او یتیم غم ونه کړې څوک به یې کوي ؟

زموږ د کلي دغه مسلماني ده ، چې موږ ورته ګورو ، د تورګل مسکین له کوره یې تربرو " رازکی " او " ښامیر " لنګه غوا داختر پسه او د کور لوښي په سپینه ورځ یوړل او دهغه کونډه یې په لندو سترګو پرېښوده. د الا څه نور ګوابنونه هم ورته کوي ، مګر خدای ﷻ بیا داسي نه کوي هغه دی برابې (تېر مابنام) دغه مېنه زرغونه شوه او د تور ګل مسکین زوی پیدا سو.

د کلي ملک موسی اکا چې په دغو خبرو خپل ځان او کلیوال ملامت بلل سر یې راپورته کړ او شا وخوا یې وکتل د کلي پرځو ځوانانو یې ږغ وکړ، ورسئ د دغو لېوانو له کوره ښځه د غه څه چې یې وړي دي بیرته د غي کونډې ته ورووړئ.

میردل اکا لنګوټه پرسر سمه کړه سترګي یې په شمله وچي کړې او د تور ګل مسکین په دروازه کې یې دغه پیسې ګل بختي خاله ته ورکړې او دا یې ورته وویل: وربنداري ته وواېه موږ وبخښه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخوشحالۍ ورځ يې په غم بدله کړه

ژوند ټول په خوارۍ او غربۍ ورباندې تېر سو ، ټول عمر د بل همسايه و ، ښه راستمن سړی و ، يو وزری و ، يوه يې نه دوې کېدې هغه دچا خبره ديوه لاسه ټک نه خيژي دوه درې بچې يې لا دمخه مړه سوي وو ، اوس يې داوروستی زوی "ګلاب" ځوانۍ ته نيژدې سوی ولاس يې په سپک و.

دادمحمد اکا به هر وخت نصيحت ورته کاوه زويه دبې ځايه کاروا و بې سره همځولو څخه ځان ګوره خدای ﷻ مه کړه چې يوه بده راته پېښه نه سي وايم دبدو خلګو څخه همېشه بد پېښېږي ، مادديې کلي دهر سړي خدمت کړی دی په توره شپه مي يا نه ده ورته کړي. وايم خپل وس مي نه دی ځني سپمولی ته به خپلو کاروته پام کوې اوبله خبره داده چې ستا لپاره مي يو کار په نيت کې دی بيا به يې درته ووايم.

ګلاب هم ډېر ځيرک زلمی و ، سهار وختي به يې دملا صاحب څخه سبق واخيستی بيا به نو ټوله ورځ دپلار سره دمځکي په کار واخته و. په ټول کلي کې يې ښه نوم درلودی مازديګر يې همځولي "زرين "ګيله ځني وکړه: داځنګه انډيوالي ده چې زه دي نه يم خبر کړی او ټول کلی خبر دی. چې پلار دي "زرلښته "درغواړي ګلاب چې پر هوارپټو ځنګ وهلي و راپورته سو او ويې ويل: ښه ته هم خبر سوی يې ياره زه شرمېدم نه مي شوای درته ويلای زه هم برايې مابښام خبر سوم پرون دورځي مي پلار يوه خبره راته کړې وه خو سرمي نه و په خلاص.

مابښام چې مي پلار مورته داقصه کوله نو زه هم پوه شوم ، چې پلار مي ولي دڅه مودې څخه پرځان تنګي راوستلې وه.

نور خو پرېږده زموږ دخوراک غنم او دلاندي پسه يې لا خرڅ کړ .بس دمسکين همدا ژوند دی چې دکوزدې او واده لپاره به دغارې کالي خرڅوي دمړو او سرمايه دارو خلګو په ودو او ښاديو کې ځنګه هشت ومشُت وي ځنګه ټکان او اتهونه وي.

" زرين " چې دانډيوال ګلاب خبرو وسو هيڅ جواب ورسره نه و ، صرف دومره يې ورته وويل چې: دټکانو لپاره خو ما دادی ډکه توپنچه راخيستې ده چې صبا دي دسملان راوړل کيږي ټکان به په وکړو او يوڅه دجېب خرڅه مي هم درله برابره کړې ده دغه مي په وس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب که له يوې خوا سبا د خپلي کوزدې خوشحالي لرله خو د بلي خوا دې ته حيران و ،چي په تش لاس په دغه دولور غاړه څنګه باسي او څنګه به يې اداکوي په دغو چورتو او فکرو کي خوشحالي ځني هېره وه پټو يې ټک واهه زرين ته يې وويل:

ستا يې کورودان مګر په دې سرنه سره رسيږي سبا به ټوله ورځ راسره تېروې اوس ناوخته دی کور ته به ځوک راته ګوري.

سهار چي د ځلورو کسانو مرکې د ګلاب د کوزدې د سملان راورسول ، زرين تو پنچه په لاس د ټکانو وار ته انتظار و ، يو ناڅاپه ګوته د ماشې سره ولګېده او ټک سو مخامخ ګولۍ د ګلاب پر زړه ولګېده او د ګلاب پر مځکه راچپه سو نارې او چغي سوې چي ګلاب مړ شو ، خلګ سره راورسېدل ګوري چي ګلاب لکه د اختر پسه په خپلو وينو کي سور پروت دی او آخري ساه يې خيژي. ښادي په غم بدله سوه بس د مسکين د کور خوشحالي وه لړ ګړۍ وه د خلګو سترګي له اوښکو ډکي سوې او دا يې ويل: دا د محمد اکا ته دي خدای ﷻ د زړه صبر ورکړي دغه يو زوی يې وهغه هم د مرګ په کار شو بيا پرداسي ځواني او د کوزدې په ورځ بس هغه د چا خبره "د خدای ﷻ دوستان ډېر زهېريږي " ګلاب مسکين چي يې خاورو ته وسپاری ، تردعا ګوييي وروسته د کلي يو سپين ږيری لعل محمد اکا خلګو ته وويل: واورئ خلګو بيا که د چا زوی پيدا شي يا کوزده يا واده وي بيا به د غه د غم ټکان نه کوئ و موليدل چي د خوشحالۍ ورځ يې په غم بدله کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ستا ورور تورک و

خدای ﷻ سته ښه ورور ګلوي يې ده ، يو دبل په خوله دي او مشر ورور نعمت لالا ته خو بيا ټول لاس په نامه ولاړ وي ښادي اکا چې دحجرې دېوال ته ډډه وهلې وه او دنسوارو په هينداره کې يې مخ ته کتل پر جانو اکا رږغ وکړ ، ددغو هلکانو پلا ښه سړی و چې دوی دغسي صالح او دخپلي لاري دي ، مګر پلار يې نو اوسا (هوسا) ورځ ونه ليده دوی لاښه دي خواری که پرتبري سوې ، خو اوس يې ژوند ښه دی ، څه مځکه ، يوه غوا ، اووه اته پُسونه لري.

صوفي صالح چې ددوی خبرو ته غوږ واو پرمځکه يې ليکي کښلې زياته کړه : خلکو تاسي لکه چي نور حال نه په لرئ ؟

نوري خبري خو سهي دي خو يوه ستړيا ورته ګوري جانو اکا خبره ورغبرګه کړه ، کومه ستړيا چې ته په خبر يې او موږ نه يو خبر سم مو په خبره سر راخلاص کړه !صوفي صالح وويل : ستړيا خو داده چې دغه کشر هلک يې ډېر بې لاري سوی دی په دغه حال کې نعمت لالا هم سلام ووايه خلکو ستړي مسيا ورته وويل صوفي صالح زياته کړه ښه شو چې نعمت هم راورسېدی ماويل : زه به دی هم په خبروم وايم دچرګانو دغلا څخه نيولې په هره بده پېښه کې دده لاس وي.

صوفي صالح لاخبره نه وه خلاصه کړې چې جماعت ودرېدی ترلمانځه وروسته چې نعمت لالا کور ته ولاړی ډېر زهېر و ، دمځکي په شان يې خوله له خندا نه وه ډکه ، دوهم ورور " پيدا ګل " پوښتنه ځني وکړه لالا ناجوړه خو به نه يې ؟

نعمت وويل : يا ناجوړه نه يم خو تر دې وروسته به ناجوړه سو پيدا ګل وويل : لالا نه شوم پوه چې څنګه به له دې وروسته ناجوړه شو ؟

نعمت وويل : ستا په ياد دي چي ما به هر کله و تورک ته نصيحت يا منت کاوه مور به راڅخه خوابدې شوه ويل به يې دازما کشر زوی دی ، ته منتونه پرکوې او دې به بې ځايه نازاوه ، زه پوهېدم چې دغه نازونه به يوه ورځ راته غمونه شي ، مځکي هم زه څه غوږېدلی وم ، چې ځای بې ځايه سم نه ګرځي ، ماښام به ناوخته کور ته راتلی کله کله به دغه د " ګولک " چرسي پرکوټه هم يادېدی خو دمور دلاسه مي هېڅ نه شوای ورته ويلای ، ورمه ورځ ستا په ياد دي چې ما نصيحت ورته کاوه ده څنګه جوابونه راکول ، تاوليدل مور پر مامنت کاوه او پر ده يې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيدا ګل يو سوړ اسوېلی وکېښ او ويې وويل: لالا په هغه ورځ مې ډېر زړه دربانديٍ وسو ، دده جوابونه پرمادا سي لګېدل لکه چړې چې را پکښي وهي ، که د خلګو خندا او د مور ژړا نه وای زه به يې هم په هغه ورځ خوښ شوی وای مور چې يې هم ودغو خبرو ته غوږ نيولی و او دا خبرې ښې نه پرلګېدې وويل:

څه يې کړې دي چې ټول ورته بلا شوي ياست " په ژړه غوني اواز يې وويل: ستا سي دلاسه نه دچا سره کښېنستای شي نه ولاړېدای شي کشر دی سم به شي نعمت وويل: هو ! له دې وروسته به ښه سم شي ، که پرخاندې او که پر ژاړې ، داکور به خراب شي ، نن دکلي په مينځ کې خلګو دغه خبرې کولې او دده بدي پېښې او غلاوي يې حسابلې ، درازو دپاليز ، دخان دباغ او د شاګل دپسوپه دغو ټولو غلاوو کې خلګو د ييا داوه ، نعمت چې ډېرې ترخې خبرې پرځان وړې وې ورور که يې بې لاري و ، خو بيا هم دده ورور و په هره بده يې خوابدی و او دمرګ خبره يې نوره نه شوه پټولای ، زنو يې بلګ شروع کړی ، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې ځان يې دغه دغم وخبري ته نه جوړېدی ، خو بيا هم مجبوره و او ويې ويل: آخيري خبره داده چې اوس په لاره کې سدوزی لالا رابانديٍ پېښ شو چې له بازاره راغلی و اوويل يې: دلاري دنيوو په پېښه کې دوه غله مړه او يو زخمي و ، ما دتور پله سره وليدل ، يو ستا ورور تورک و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په ژوند میراث شول

نور محمد لالا ډېر خواخوږی سړی و ، دهرچا په غم او ښادۍ یې ځان خبراوه ، ترخپله وسه یې دناتوانه اوبې وسو خلګو مرسته او کومک هم کاوه.

په دغه خپله خواخوږي سره هرچا په ښه نامه یاداوه بس دهرچا غم ورسره و ، کله کله چي به څه بده پېښه یا ظلم شوی و نو اول به یې اثر دده پرمخ معلومېدی ، کله کله به دغو بې انصافیو او ناجایزه پېښو داسي زور پر وکړی چي ویل به یې راځئ له دې ښاره کډې بار کړو نه انسانیت شته او نه دانسان قدر هغه بله ورځ یې لالو اکا ته وویل: ته هره و رځ راته وایې صبر کوه دابه سړی خنګه وکړي ، لالو اکا خبره ورغبرګه کړه : بیا چا ګلان کرل چي مځکه یې ستا پرطبیعت نه وه ماته کړې ، نور محمد چي پېښېي ډېر زهېر کړی و په لاس یې دتندي خوله وچه کړه ، دمنګي اوبه یې پرسرپورته کړې ، خبره ته حیران و چي له کومه یې شروع کړي خو آخیر یې وویل: لالو اکا څه درته ووایم: ته لکه چي نه څه اورې او نه څه وینې ، دلته ځوک شته چي ګلان وکري یا دګلانو کار کړي ؟

دلته خو خلک اغزي کري اغزي.

لالو وویل: وروره زه خبر یم چي دغه حال دی چي هیڅوک ګلان نه کري .زما خپله په پښو کي ډېر اغزي مات شول چي لامي دګلانو پرخوا ډېر زور دی ، څه وکړم له وسه مو څه کیږي ، ځوک به مو ناره واوري ، وایم ښار ناپرسان دی بس یو ګوزاره به کوو ، ښه ته ووایه ، چي بیا دي څه اوربدلي دي چي داسي دي زړه درته ډک دی.

نور محمد وویل: هرڅه مو اوربدل خو دژوند دمیراث مو نه و اوربدلي. هغه بله ورځ دلاندي کلي څخه راتلم چي په لاره کي مي یو سړی ترنظر شو ، ډېر مي حیران – حیران ورته کتل نه پوهېدم ، چي مسافر دی او که لېونی ، خواره واره وښبتان، رنګ یې تک ژېړ و ، دمخ ښه الوتې ، حال یې ډېر خراب و په دغه چورت کي ورنژدې شوم سړی روغ راته ښکاره شو ، ترسلام د مخه یې ترلمن ټېنګ کړم او راته ویل یې کښېنه ولي داسي په چورت کي راته ورک شوې ؟

دده سختي ورځي له ماڅه هم دسلام وراچولو وار خطاکړ، خو سلام مي ورته ووایه. دده په جواب مي سره نه شو خلاص ، ددوبې سره غرمه وه دکور پرخوا مي هم تلوار و ، خوبس ورسره کښېنستم لږ ساعت وروسته مي سړی وپېژاندی چي سد و ګل دی دپلاني ...... دکاله ، ښه دپلار او نیکه سړی و ، ورته ومي ویل: څه درپېښ شوي دي ؟ ته او داحال دی ؟ لږ ګړی خاموشه او پټه خوله و ، اوښکي یې پر مځکه وڅڅېدې زماهم سترګي ورسره لندې شوې ، خدای ﷻ شته دغریب پرحال مي ډېرزړه وسو ، ما هم په خبرو کي خپل نوم وریاد کړی ، دده به هم نه وهېر ، تاواوربدل لالو اکا : هو ما واوربدل نوره قصه راته کوه نور محمد وویل : بیا نو سدو ګل راته وویل نور محمد لالا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي ورځ تيريږي تياره زياتيږي. له کومه سره يې درته بيان کړم تاته ښه درمعلومه وه چي هيڅا ته مي تاوان نه دی وررسولی او نه دچا په تاوان خوشحاله وم ، ښه ماجت (مسجد) ، ښه مېنه ، دمېلمه کوټه ، دوه باغه ، دپالېز او کښت مځکه ، دوې باورۍ ، وايم ښه ژوند مي درلودی خو د خدای ﷻ کارونه دي خدای ﷻ ښه پوهېږي چي نن بيا پر دې حال يم.

نور محمد ما ورته وويل: بې شکه دادخدای ﷻ کارونه دي چي داسي کيږي وايم چي درپېښ شول چي دې حال ته راورسېدې ؟ زه سم په حال نه يم خبر.

سدوګل وويل: نورک لالا څه به دي سرپرله ګرزوم "جاندو " خوښه پېژني چي زما تربور دی چي زه خدای ﷻ په ښه باد وهلی يم ، له هغه وخته يې راسره اخيستې ده او تر ننه يې سم قدم نه دی راسره ايښی ، په حکومت يې بندي کړم يم ، څو ځايه مځکه يې راڅخه لاندي کړې ده ، هيڅ مي په وسه نه ورسره کيږي راباندي زورور دی او نه بل چا ږغ ورته کړی دی. چي ولي ظالمه: داظلم کوي ، وايم دغه کال په کال چي کاختۍ دي ، بارانونه نه کيږي ، برکتونه ټول شول ، خوشحالي نه شته وايم داخو ټول زموږ عملونه دي تاواوربدل نور محمد لالا ، نور محمد : هو ما واورېدل وايم په دې کي خو هيڅ شک نه شته چي موږ دزورور ملګري يو او ظالم ته مو په ظالم نه دي ويلي.

ښه ته قصه کوه:

سدوګل وويل: وايم هغه ډېر ظلمونه راسره وکړل ، دوه کاله مخکي يې ځوان زوی داسي راوواهه چي له هغو وهلو مړ شو ، چامي ناره وانه وربده. دحکومت خلګو ته يې پيسې ورکړې ويل يې داغل وموږ مړ کړی.

ترهغه دمخه يې يو ه لور راڅخه وتښتوله ، ګوره چي مره يې کړه کعه يې پريو چا خرڅه کړه ، توري مځکي مي پسي سپيني کړې پروطنو – وطنو وګرځېد م هيڅ درک مي يې پيدانه کړی ، بس نو يوزه اويوه کوروالا سره پاته شوو او داغمونه ". په دغه حال کي سدوګل سرکښېنته وځړاوه او څه اوښکي يې پر مځکه وڅڅولې ، لږ ساعت وروسته يې سر راپورته کړی او داسي يې وويل: شپږ مياشتي مخکي يې عرض راباندي وکړی ، ويل يې تازموږ درمې سپی وژلی دی ، بس دحکومت سړي راغله او زه يې لاس تړلی په بند کي واچولم. دپوښتني څوک مي نه و زما دځوان زوی غورچا ونه کړ، مګر دظالمانو او زورورو چي سپی په خپل مرګ مړ شي لا يې هم پوښتنه کيږي او ما غوندي غريبان يې په تور بند ته اچول کيږي.

وايم څه درته ووايم: زړه مي له تورو وينو ډک دی " خدای ﷻ پاک مو دي له دې ظالمانو خلاص کړي ، بس په دغه بند (زندان) کي يې اچولی وم ، چي تاڅنګه زموږ سپی وژلی دی ، هلته مي تر شا په کور والا (مېرمني) پسي زړه ختلی و ، چي پر هغې خوارکۍ به څه تيريږي. هغه هم دغو غمو لېونۍ کړې وه ، يو وار دوه مي حال په وشو چي کله –کله دکلي يوې سپين سري يوه ګوله ډوډۍ ورته راوړې ده يا يې داوبو لوښي ورسره ډک کړي وو ، خو آخير –آخير

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سدو ګل ستونی له ژړا ډک شو ، زني يې وبلګېدې ، له سترګو يې اوښکې کښته وڅڅېدې ، زما هم سترګې ورسره لندې شوې زړه مې راته وويل : چې مخ پرغره ونيسم يا يوه تېره چاړه پيدا کړم او په د غو ظالمانو پسې يې را واخلم ، چې پېژنې يې وژنه يې ، خوله وسه مې هيڅ نه وه پوره بې له افسوسه ، لږ ګړۍ وروسته ما ورته وويل : سدو ګل لالا بس خدای ﷻ ته به صبر کوو ، نو آخير څنګه شو ؟ سدو ګل سترګې په لستوڼي وچې کړې او داسې يې وويل : هو نور محمد لالا خدای ﷻ دې وکړي چې له دغو ظالمانو څخه خلاص شو ، نو آخير داسې وشو چې يوه شپه مې مېرمن په اوبو پسې راوتلې وه ، چې ځښاک يا اودس څه اوبه راوړي ، پام يې نه شته دباوړۍ و څاه ته ايله شوه ، دوې ورځې وروسته خلګو راکښلې وه ، بيا خو نو دمسکين کور دی چې دسپين کفن وس نه لري ، دکلي سپين سرو په هغو کاليو او پوړني کې ورته کفن ورکاوه ، چې د کلي څو ځوانانو په دغه وخت کې دکفن ټوکر ورته راوړی او ويل يې : دغه يې ورکفن کړی ، دغو ځوانانو داهم وويل : نور نو موږ دغه ظلمونه نه شو زغملای، موږ به نور دجاندو رنګه ظالمانو نسونه ورځېرو او دسدو ګل غوندې غريبو خلګو پرځنګ به درېږو او غور به يې کوو، بس دغوځوانانو حاجي مدو اکا چې ښه مشر سړی د ی، حق نه پټوي دځان ملګری کړی و او راغلل زه يې دبنده څخه خلاص کړم ، کلي ته ولاړم ځوک پاتا (فاتحې) ته نه دي راغلي ، ولې بې وسه سړی وم له بې وسه خلګو سره څوک غمرازي کوي ؟

شپه دوې مې هلته تېرې کړې ، ديوازيتوب ژوند و که ديوې خوا د " جاندو " څخه مې دمرګ بېره وه ، خو هغه ما له خدای ﷻ راوستلې وه ، دبلې خوا بې کسي اونېستي وه لاره راڅخه ورکه وه چې څه وکړم هسې خو " جاندو" په ژوند ميراث کړی وم ، بس دغه لوښې او توري (کالي) مې په موټر کې راواچول ، موټروان ته مې يو دېګ او جوال په کرايه کې ورکړی، نغدي خوما نه درلودې اودلته يې راورسولم ، اوس که دي خوښه وي زما جايداد به ستا په نوم تاته درکړم وايم چې دغه ظالم يې خوري نو يې ستا .

نورک وويل : زه چې کيسې ډېر سوځلی وم دغسې بې اختياره ځيني راولاړشوم او دغه دی تراوسه مې سر پرله ګرځي.

لالو اکا اوس يې نوګلان بولې ، که اغغي زموږ دخلګو دغه حال دی ، چې په ژوند ميراث شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخندا او تعجب خبري دي

ډېر خلگ راغلي وو ، دعلاقې خانان ، ملکان ، دوکانداران او څه غريب خلگ او دحکومت چارواکي هر چا په زړه کي يو څه جوړه کړې وه چا فکر کاوه چي دلته به مي څوک وپېژني چا ويل ، چي حکومت به څه راکړي يا به څه محصول او غم راباندي کم کړي ولي چي دادترقۍ او پرمختگ لپاره مجلس او غونډه ده.

خيرهر سړی دخپل فکر نيلی ښه پرځغلولی و " که له يوې خوا گرمي وه خوله بلي خوا نه اوبه و ې، نه داوبو خدمت گار. څو دښېر بتو جېکونه وو هغه هم صرف دمعززينو مخ ته پراته وو ، دچوکيو هم دغه حال و ، درانه او سرمايه دارخلگ پرچوکيو او غريب خلگ پرمځکه ناست وو ، ډېري خبري وشوې خو هرچا داکوښښ کاوه چي داسي خبره ونه کړي چي دحکومتي چارواکو بانه درانه اوخوابده شي ، چا دامن او کرارۍ صفت کاوه ، چا دترقۍ کارونه ستايل ، ملک نصرو ، چي له حکومته يې ډېر څه وړي وو ، څو کاله يې ماليه (ټيکس) هم نه و ورکړی اوڅه نور جرمونه يې هم کړي وو ، دحکومت او حاکم صاحب ډېر صفتونه وکړل.

حاجي شاگل وويل: دانوی حاکم چي راغلی دی دا د لوی او لوړ خاندان سړی دی ،هغه بل کال زه ددوی کور ته ورغلی وم دده له پلار سره شل کسه غله او بدماشان (بدمعاشان) په کوټه کي ناست وو ، خلگو وويل : داکور هيځکله له مېلمنو نه دی خالي شوی ، دوست محمد اکا چي ښه خواخوږی سړی و هم دلته ناست و داټولي خبري داسي پرلگېدي لکه دمار زهر ، خوبده داورېښه وه چي سرمايه دار نه و ، په دې وخت کي دغونډې دمطلب او مقصد په باره کي ليکل شوي کاغذونه پردېوالو ولگول شول. چا – چا ته هم دانه مانه ورکړل شو او يوه حکومتي افسر دغونډې مقاصد هم بيان کړل ، دغه وخت چي دچا په دغو خبرو سر خلاصېدی په هغوی سرونه کښته وځړېدل ، نه پوهېدل چي څه وکړي او څنگه رشتيا ووايي او دغه خبري ردي کړي.

" په دې حال کي حاجي نذر گل اکا لنگوټه پرسرسمه کړه ، پټو يې پراوږو واچاوه دغسي دخبرو ځای ته بې واره راولاړ شو خلگو ټولو يو بل ته سره وکتل او دايې سره وويل : اوس يې گوره ما نه درته ويل ، چي حاجي صاحب دپلار اونيکه څخه خان دی ، دقام ديندار مشر دی ، هر وخت يې دولس غم خوړلی دی ، دظالمانو څخه نه ببرېږي او نه دغلو ملگری دی اوس يې گوره ! حاجي نذر گل اکا په دغه وخت کي په خبرو پيل وکړ،

واورئ خلگو دغه څه چي تاسي واورېدل داصرف خطاايستل دي اولېوه په خړسپي تېرول دي.

موږ نور دغه لېوان دخړ سپي په نوم په رمه کي نه پرېږدو ، چي دمېږو نسونه ورخيري کړي. پرموږ يې لکه چي دحيوانانو فکر کړی دی که څه ؟ امنيت چېري و په سپينه ورځ غلو لاس اچولی دی ، شپه خو لا څه کو ي، هره ورځ چي اوري يوه دوې غلاوي شوي وي ، دالا څه کوې ، هغه بله ورځ يې په هغه لاندي کلي کي څنگه ښه ځوان ويشتلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، سړی ماښام خپل کور ته زړور نه شي ورتلای ، د شپې چي سخت مریض پېښ شي هغه بله مري یا به یې خلک د سر په سودا تر ډاکټره رسوي ، دا اوس امنیت دی دې ته تاسي امنیت وایاست ؟

ولي حکومت او مشران دغه شپږ کسه غله نه نیسي او سزا نه ورکوي ؟ دغه بې کاري خو ټوله دغه زورور جوړه کړې ده ، ولي رشتیا نه سره وایو ؟ دا سي معلومېږي چي ددې نوي حاکم سره نور غله ډېر شوي دي ، موږ له حکومته غواړو چي دا حاکم لېږي کړي او هغه بل پخوانی حاکم موږ ته راولي ، هغه حاکم ښه سړی و ، هغه په هر کال کي عدل کاوه هغه د خان او غریب فرق نه کاوه ، " په دې حال کي ډېرو خبرو او جذبې د حاجي صاحب په خوله کي ناړي وچي کړې ، سفر محمد دغه وخت یو ګلاس اوبه ورکړې ، ها حاجي صاحب یو وار دا یو غوړپ اوبه وڅښېنه تر ژبه دي جارشم ، رشتیا چي ایمانداره مشر یې ، وایم تا دي خدای ﷻ پاک زموږ له مینځه څو ورځي نه باسي ته خو د پلار او نیکه سړی یې " .

حاجي نذرګل اکا تراوبو ښنبلو وروسته وویل : د حکومت سړو داوویل ، چي موږ به درایت یا عوامو څخه دا... دادغم د محصو ل(ټیکس) په نامه اخلو او دوه کلي مو په دې درونړول چي هلته به یو پارک د ساعت تېري لپاره جوړ کړو ، یو کلی او څو دوکانونه لا نور هم درنړوو ، زه وایم چي حکومت دا سي دی لکه ورور او رعیت یا عوام دا سي دی ، لکه بل ورور نو زما په فکر ورور ته نه ښایي چي د ورور کور ورونړوي.

کاکا زموږ خلګ د ماښام ډوډۍ نه لري ، دی موکورونه رانړوي او د ساعت تېري میدان راته جوړوي. دغه ته حکومت ترقي وايي ؟ د خندا او تعجب خبري دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به دنړۍ اتل ستاسي ګوتونه پالش کوي

تورو ښېنتان، ښې غټې سترګې ، د ګلاب په شان مخ ، کړه وړه يې ښه پرله برابر وو ، داسي معلومېدی لکه له يوې ښې درنې کورنۍ څخه چي وي ، مګر لباس يې داوخت نه وپرله پوري . خيرن او غوړ کالي ځای پرځای پيني هم باندي معلومېدې ، لکه دبل جامې(کالي) چي يې اغوستي وي ، پرتن يې برابري هم نه ښکارېدې ، دوکاندار ورته وو ويل:

ولي سبق نه وايې چي داکار کوې ، ګلزار چي په کار بوخت وو ويل: ښه دی کاکا جانه وبه يې وايم. دوکاندار ورته وويل: کله به يې ووايې ؟ګلزار وويل: چي مړ شم بيا به نو ډېر سبق ووايم: دوکاندار وويل: څنګه چي مړ شې بيا به نو ډېر سبق ووايې.

"ګلزار چي ددوکاندار يو ګوټ (بوټ) پالش کړی و اوبل پاته وپرمخ راغلي خولي يې لکه پرګل دشبنم څاڅکي دلاس په چپه خواپاکي کړې او دوکاندار ته يې وويل: زه مجرم يم ، زه بايد اول ووژل شم.

دوکاندار چي يو لاس يې په سودا اخته و او فکر يې دهلک په وناولده خبروکي و او حيران و ، ويې وويل: ښه هلکه ته سمه خبره وکړه ته څنګه مجرم يې او تا څه جرم کړی دی ؟

په دې کوڅنيوالي کي خو زموږ کوڅنيان هيڅ جرم نه شي کولای ، سها روخت ناری(ناشته) وکړي ، شيدې ، هګۍ او څه نور شيان ورسره وخوري ، سرپه هنداره کي غوړ او برابر کړي بيا يې نو په موټر کي راواخلو او دښوونځي په دروازه کي يې کښته کړو ، غرمه ناوخته يې بيا په موټر کي راولو ، ماپښين بيا بل استاذ چي موږ يې ماسټر بولو هغه ورته راځي ، انګلش او نور څه ورزده کوي ، مازديګر بيا ځوک کرکټ يا فټبال او نور څه کوي ، ښه ته ووايه: تاڅه جرم کړی دی ؟

دګلزار چي دغه وخت دخپل ولس ا و دځان ټول زحمتونه او دردونه يوپه يو مخ ته پراته وو او ددغه دوکاندار او دنوري نړۍ دولسونو ناز او نخرو دده دسترګو کاسې له اوښکو ډکي کړې وې ، داسي وويل:

زه په دې مجرم يم چي زه دافغانستان يم او افغان يم ، موږ يو نيم ميليون شهيدان ورکړل ، دوه ميليونه معيوبين ، ګوډان او ړانده شول ، پنځه ميليونه زيات او کم مهاجر او کډوال شول، وطن مو کنډواله شو.

کونډې او يتيمان مود مجبورۍ فقر ته اړشول ، ځوک په نيم نس دنورو منتونه پرځان وړي ، په ګاونډې او عربو ملکو کي په نيمه مزدوري درانه کارونه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته هلته چي دچا خوا ورته بده شي ورته وايي : ته هم خبري کوې ته خو ماجر(مهاجر) يې. هر ځای چي څه بده پېښه (واقعه) وشي ، هرڅوک يې وکړي ، نوښه او آسانه کار دادی چي پر افغانتن وتړل شي ، ګلزار چي په خبرو ښه موسم نيولی و ، دوکاندار هم لاس ترزني ملامت غوندي ورته کتل ، څه نور خلګ هم ودې مجلس ته غوږ وو ، ګلزار وويل: کاکاجانه تا واورېدل ، موږ همدغسي هرڅه په خپل وطن کي درلودل.

يوازي موږ دوې کوتۍ چي تاسي يې بنګلې بولئ ، دوه باغونه ، ښه ډېره مځکه ، درې غواوي ، شل دېرش پُسونه ، دوه ښه اسان ، دسپرتيا موټر وايم څه درته ووايم: خدای ﷻ پاک هرڅه راکړي ووداسي نو هرڅوک درواخله چي څه ناڅه شی يې درلودی ، ښه جنت غوندي وطن .... ښه باغونه ، رواني اوبه دوطن مېوې په مونورو ملکوو ته تللې ، وايم په جنت کي اوسېدو دلته خو اوبه لاپه بيه دي . ګلزار چي دمهاجر-مهاجر په نامه دنورو افغانانو په څېر ډېر تنګ شوی و ، ايله اوس يې دخپل زړه دتاوايستلو لپاره دوکاندار او څه نور کسان دخپلو خبرو تراغېز لاندي راوستي وو ، دلته نژدې يوه سړي ګلزار ته اوبه ونيولې ها دا يو غوړپ اوبه وڅيښه هلکه ودي ژړولو ، ګزار اوبه پرسر پورته کړې ، بيا يې برش پرګوټ (بوټ) وګرځاوه او خپلو خبرو ته يې داسي دوام ورکړی ، تاواورېدل کاکاموږ دغه ښه ژوند ، جنت غوندي وطن ، په ميلينو انسانان دخپل وطن ، ناموس او عزت لپاره قربان کړل ، که ددغه سره ښامار روس مخه موږ نه وای نيولې ستاسي به څه حال وای ، موږ په خپلو قربانيو سره دغه ښامار له دنيا څخه ورک کړي او دنړۍ نورولسونه مو هم ځيني خلاص کړل ، اورېدلي مي دي چي زموږنيکه ګانو په دې پېړۍ کي دنړۍ يو بل قوت " انګرېزانو " ته هم ماته ورکړې ده.

اوس نو افغانان ددې وړ دي چي سړی يې پر لاسو مچ کړي او دنړۍ اتل او قهرمان ته اتل او قهرمان ووايي او که يې خلګ په ډېرو وولي او ددغه زخمي زمري پښې نوري هم ورماتي کړې.

دادنړيوالو انصاف دی چي هغه سره ښاماران اوهغه زموږ قربانۍ يې هېري کړې ، چي لامي اوس هم پرکراره نه پرېږدي او زموږ پر سر سوداګري کوي ، دغه دلته هلته چي دخلګو بچيان او مېرمني بې غمه ګرځي داخوزموږ دمېړاني برکت دی.

ولي لا داخلګ حقيقت نه مني او موږ ته په سپکه سترګه ګوري ، په دغه وخت کي ددوکاندار او څو نورو ولاړو کسانو په سترګو کي اوښکي ډم ولاړي وې او هېڅ جواب يې نه درلودی ، ګلزار چي دواړه ګوته پالش کړي وو او له درده يې پر دوکاندار وروغورځول ، ها واخله ، اوس به دنړۍ اتل ستاسي ګوتونه پالش کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او اخري سلګۍ يې دي

دګلاب ګل و ، ټول کلي په ښايسته و ، پلار او مور به هم ښه نازاوه ، ماښام به يې له بازاره پلار څه ناڅه شی ورته راوړی ، په دغه کوچنيوالي کي خدای ﷻ له ښايست سره – سره ښه عقل او پوهه هم ورکړې وه.

کله کله به د ماما يا خاله زامنو کور ته بوتلی ، هلته به يې څو شپې وکړې هيڅ بد يې نه کول، هرشی که به يې ځايه پروت و ، هغه به يې پرځای ايښوول. چاکو ، اورلګيت(باکس) او دوايي چي به يې دنورو کوچنيانو په لاس کي وليدل مشران به يې په خبرول. هر وخت به يې لاس ، مخ او کالي پاک ساتل. بس هغه دچا خبره خدای ﷻ ورښوولي وو ، هر چابه " چارګل " ښه ياداوه. وايم په ټول کلي کي صفت يې کېدی ، له خپلي خور جميلې او مور سره به هر وخت دکور په کاروکي بوخت و ماخوستن به مور ورته وويل: چارګله زويه سترړی شوی يې ، نور ځايونه به زه هوار کړم ته ورشه ويده شه ټوله ورځ دي آرام نه دی کړی.

چارګل به ويل: موري ماته ښه کارونه خوند راکوي هغه بله ورځ مي پلار ويل: دهر چا سره مرسته کول دښه انسان علامه ده. کله – کله به له پلار سره دلويانو او مشرانو خلګو مجلس ته هم تلی او هلته به يې دمشرانو خبروته غوږ نيوی او خبري به يې زده کولې ، چېري چي به په کلي کي ډوډۍ او مېلمستيا وه ، نو هر چا به " فتح لالا " ته ويل ، چي چارګل دي هېر نه شي هغه به خامخا درسره راولې.

دسبق سره يې ډېره مينه وه سهار وختي به مسجد ته د سبق لپاره تلی ، سکول(ښوونځی) په کلي کي نه و ، ماښام تياره چي به يې پلار له بازاره راتلی ، نو ده به تر راتلو پوري انتظار ورته کاوه ، اودلاري خواته به يې کتل. پلار که به يې ټوله ورځ سترړی و يا به يې څه خپګان يا خوابدي لرله ، نو ماښام به د چارګل او جميلې په خوږو او ښو خبرو هوسا کېدی.

چارګل به کله –کله پلار ته ويل: پلاره ما هم بازار ته درسره بيايه ، زه به هلته کومک درسره کوم خو پلار به ورته ويل: زويه ته لاوس کوچنی يې ، ته اوس خپل سبق وايه.

چارګل: هو پلاره زه به سبق وايم ، سبق زما خوښ دی ، دهغه لاندي کلي ملا صاحب چي نصيحت کوي ، رېغ يې زموږ کورو ته رارسېږي ، داسي ښې خبري کوي زه هر وخت غوږ ورته نيسم.

يوه ورځ چي فتح له بازاره ناوخته ماښام کورته راغلی د چارګل مور ورته ويل: سړيه يو وار دي داجميله په موټر کي ډاکټر ته وړې وای ، له غرمې څخه ډېره په عذاب ده ، ماپښين مي حال درلېږی خو هغه ثوک نه سو پيدا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فتح چي لور ته ورتېر شو ګوري چي هغه پربل حال ده ، ږغ يې پر وکړی ، لوري جميلې څه درشوي دي ؟ خو جميلې ږغ نه شو کولای ، يوائي يې سر ته لاس ورووړی يعني دسر له درده ډېره په عذاب يم ، دپلار او مور سترګی په اوښکو لندې شوې چارګل هم ټوله ورځ دجميلې په ناجوړی ديغ او اخوابدی و ، له فتح څخه نوره ورکه شوه ، دغسي وموټر ته وخوت او په ډېره تېزی يې موټر پر شا راوست ، چي مخ يې راوګرځوي ، يو ناڅاپه يې ږغ ترغوږشو دغسي دچارګل مور هم په ناره کړه ، خوله دي له خاورو راډکه کړه فتح چي له موټره راکښته سو ، ګوري چي چارګل زوی يې په موټر وهلی دی او اخري سلګی يې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس ټلفون کښېږدي

پردل وویل: نوروز اکا په یاد دي ، دي. زموږ د کلي ښنګه ښه ژوند و ، چا په لږ درلودل چا به کم ، دچابه لس دچابه شل دچابه زیاتي مېږي او وزې وې ، شپانه به خپله رمه پروخت د ځر لپاره بېوله. له رمې سره به دوه غښتلي سپي هم ورسره وو چي يو لنډۍ او بل برګۍ نومېدی.

وایم: پرداڅږدي حد لېوان نه شوای پرراتلای ، رمه چي به کلي ته راورسېدله ، مېږي او وزې به پړکونه سوې او دخپلو کورو په لور به داسي ورپربوتې لکه دډېرو شپو پردېسي چي وي ، د هر کور له خوا به دوریو او مرغو مانو اوازونه پورته کېدل ، او دخپلو مندو و راتلو ته به په هر کلي کي وو ، یووار به مېږي اووری ، وزې او مرغومان سره ګډ شول ، مېرمني به کټوي او لوښي په لاس ورته ولاړي وي څو دلوشنګ له کاره څان فارغه کړي.

هوا او اوازونه به سره زمزمه کېدل ، دخوشحالۍ فضابه جوړه وه ، نو روز اکا پرتندي لاس تېر کړی ، لنګوټه يې ومخته کښېښنودله ، سترګي يې له اوښکو ډکي وې ، زیاته يې کړه ، رشتیا هم پردل لالا هغه ښه وختونه وو ، شیدې ا و مستې هرځای ډېري وې ، غرمه به یخو او سړو شلومبو دتبۍ له ډوډۍ سره ښنګه خوند کاوه ، دکلي شا وخوامځکي به په پالېزو کرل شوي وې ، هندواني او خټکي خو بې حسابه وو ، دغرو دچینو سړې اوبه او ددښت دګلانو بوی خو پر سړي باندي داسي لګېدی لکه شهد او عسل.

وایم: لکه دلقمان حکیم صاحب دوا او درمل اوس خو مو دادی تر زړه وینې څاڅي او سترګي مو له اوښکو ډکي دي ، دغه دوه دري کاله کاختي او هغه پخوانیو مصیبتونو هيڅ نه راپرېښوول ، مېږي وزې ، خو مو ټولي مړې شوې ، باغونه وچ شول ، کښت کرونده ختم شوه ، دخوراک شی نه شورا پاته.

وایم: وچ وږه لاله بازاره په پورراوړو ، اوس خو دادی پور لا څوک نه راکوي ، چاچي څه وس درلودی هغه بازار و او ښارو ته کډه شول ، چاته خواري پیدا کېږي او ډېري يې هلته دربدره ګرځي ، خواري او مزدوري هم نه ورپیدا کیږي ، داوبو غوړپ په څاګانو کي ودرېدی چي باغونه او رمې يې درلودې هغه وفقر ته اړشول.

پردل لالا وویل: هو نوروز اکا تا دفقر خبره وکړه ، هغه بله شپه مي په بازار کي وه ، په جومات کي یوه سړي دمرستي رېغ وکړی اویوې خوا ته يې پټو هوار کړی ، سړی شناخته رامعلوم شو ، ښه مي ورته وکتل چي خدای ﷻ دوست اکا و ، چي خلک سره ولاړل ، پوښتنه مي ځني وکړه ، دوې رمې يې مړې شوي وې ، په صحرا کي دڅان پرمرګ بېرېدلی و ، بل چا کومک ورسره کړی و ، دیوچا تر غوږې يې راوستلی و ، دومره خرځ نه و ورپاته چي څان تریوځایه پوري ورسوي یا يې مابنام وخوري، داسي نو ډېر درواخله ، نوروز اکا یو سوړ اسوېلی وکیښ او ویې ویل: یاره پردل لالا خدای ﷻ دي فضل کوي نیمه دنیا له فقره سره مخامخ شوه . وایم: یوازي دغه خدای ﷻ دوست اکا دروا خله چي څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې مانده و ، هرڅه خداى ﷻ ورکړي وو ، هر وخت پر شلو کسو مېلمنو غښتلى و ، مګر خوارکى نن دادى سوال کوي ډېره سخته کاختي او وچکالي شوه.

پردل لالا وويل: دالکه چي ټول زموږ عملونه دي ، چي داسي راسره کيږي ، وايم ، زموږ څه کول دخلګو سره مو معامله ښنګه وه او له خداى ﷻ سره مو وعده ښنګه وه ، دخير او خيرات دروازې وتړل شوې. پخوا به ښنګه پسونه او غوايي د رب د رضا لپاره حلالېدل ، وايم: خيرات خو څه کوې فرض زکوة هم نه ورکوي ، پخوا چي به يې نه وې ليدلى پوښتنه به يې کول اوس چي په مخه درشي مخ درڅخه اړوي ، هغه ښه سړى به نو درته وايي. بس شکر دى معنا دا چي نوري خبري مه کوه راڅخه ولاړشه ، ستا به داخيال وي چي دامي دکلي دى يا مي دکاکا زوى دى ، دوکان او کوټې ته به ورشم ، پوښتنه به پر وکړم چي دروازې ته ورننژدې شې ، توري هنداري به يې وي سړى به نه معلوميږي ، چي څوک ستا او که نه ؟ بيا نو ددروازې دخلاصېدو په چم هم نه پوهيږي.

کله-کله په لارکي يو سړى ولاړ وي ، هغه دمخه لا درباندي ږغ کړي چي حاجي صاحب نه شته معاف که ، وروره ولاړشه ، ته به پوښتني ته ورځې دوى چي وايي خيرات غواړي ،که دي بخت پرځاى و ، نو به دي دننه ورپرېږدي ، بيا نو دادرک نه درمعلوميږي چي روغبړ يا ستړي مسيا ښنګه ورسره وکړم او ګوتونه چيري وکاږم ، ته خپلي وصيلې او قرابت په مخه رااخستى يې ، خو په داسي ناولده ځاى کي ورننوځې چي که خداى ﷻ په خير ځني راوايستې ته چي روغبړ يا جوړ په خير کوې په دغه حال کي دي دوه يا درې ګلاسونه چپه کړي يا مات کړي وي ، ولي ستا کوټ او پتو دواړه درځړيږي ، له نا پامۍ څخه دي پښه تر ځايه سمه نه رسېږي.

وايم: څه سر دي پرله ګرځوم پريوه لويه سرګردانۍ واوښتې ، په دغه حال کي هغه ستا قريب يا شناخته هم پرځاى نه وي ، يودوه منشيان يودوه کشران وي هغه هم چا پراخبار سر ځړولى وي ، چا يو کتاب يا دحساب ماشين مخي ته ايښى وي ، چا بيا ټلفون غوږ ته نيولى وي ، دالو الو (هيلو هيلو) نارې پکښي وهي او دابه سره وايي:

ښنګه سو ، درورسېدى ، بازار ښنګه دى ؟ بس درسره رايې نيسه ، دستي شل لکه درحواله کوم ، هو – هو بس صحيح دى ګټه کوي. دلته نو يو وار سره وخاندي په دغه حال کي بيا دټليفون يوه کيلۍ (بټن) ووهي اوس نو دهغه بل سړي خبري هم اوربدل کيږي ، بيا ورته وايي ښه موسم ښنګه دى؟

جواب: دباندي ګرمي ده ، خو موږ ايرکنډيشن ته ناست يو .

پوښتنه: برايي مو څوک مېلمه و؟

جواب: لنډو او پيرک ، ښنګه ورقي مو وکړې هوبازۍ چا وګټله ، موږ دوې بازۍ ځيني وګټلې ، ښې دوې بازۍ مو ځيني وګټلې ، بيا خو نو پر زورور واست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه: څه وخت ویده شولاست ؟

جواب: داسي دسهار خوا وه دسهار لمونځ هم راڅخه قضا شو ښه دسهار لمونځ درڅخه قضا شو؟ هو.

پوښتنه : هغه نور چیري دي ؟

جواب : هغه لا اوس هم ویده دي ، زه اوس داسي ښاښت مهال ستا دټلیفونه په ږغ راویښ شوم مخ مي لا نه دی پرېولی.

پوښتنه: ناری(ناشته) خو مو هم نه دی کړی ؟

جواب: هو اوس به مزدور راشي شیان به راوړي.

پوښتنه: نن ماښام چیري یاست ؟

ځواب: نن هم دلې یو ، نن نو بازي ډېره ګرمه ده.

دلته بیا داخبري سره وکړي اوکې –اوکې(Ok, Ok) بس ټلیفون کښېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای (ج) دي وبخښه

چي دورې ورځې به يې نه سره وليدل داسي به وتاچي ويل هيڅ خوشحالي يې نه ده ليدلې ، توري مځکې به يې سره سپيني کړې ، يو په بل پسي به ګرځېدل هيڅ ځای به خوند نه ورکاوه ، کله چي به يې سره پيدا کړل تا به ويل دکلو پردېسان دي ، بيا به يې نو زړونه سره تش کړل او ټول رازونه به يې سره وويل : کله –کله به په يوه نيمه خبره کي ګيلې هم سره راغلې ، بيا به نومانېجن او په کاږه مغزي سره ولاړشو او يو بل ته به يې ويل ستا خوښه ده ته دغسي کوه .

کله به ورځ دوې او کله به څو ورځې سره خوابدي وو ، مګر صادق او زلمی دومره سره ګران وو چي بيا به يې يو بل ته دپخلا کېدو لپاره پلمې لټولې ، کله به يې ويل : يا ته مه ښوره بله ورځ به داسي نه کوي ، ددوی په خوابدۍ به ټول کلی او ملګري پوهېدل ، ولي هر يو به داسي معلومېدی لکه پاچهي چي ځيني تللې وي ، ناسته ولاړه به يې دپخوا په شان نه وه ، کله به له صادق څخه نورو ملګرو پوښتنه وکړه : صادقه ! ډېر ديغ (خوابدی) يې سم مجلس نه کوې اونن دوهمه ده زلمی هم نه درسره معلومېږي ؟ صادق به وويل : کار به لري نه به وي خلاص ، جانان چي هم دکلي دښو هلکانو څخه و او دصادق او زلمي په خوابدۍ باندي خوابدی و ، شاوخوا يې وکتل خولۍ يې پر سرسمه کړه او صادق ته يې داسي وويل : ياره صادقه ستا او دزلمي په انډيوالۍ ټول کلی ښايسته و ، همځولي به پرتاسي راټول وو ، اوس چي تاسي دوه خوابدي شولاست له مور څخه مو لا لاروركه کړې ده ، چي څه وکړو ؟

يو واريوه ته ورشو ، زارۍ ورته کوو او بيا بل ته ورځو چي څه پېښه ده ، خو يو هم حال نه وايا ست ، څو شپې ژوند دی چي په خوشحالۍ تېرشي ښه دی که په خوابدۍ ، دابه تاسي موږ ته نصيحت کاوه چي سړی يو دبل سره ښه کوي ، دصادق چي دغه وخت خپل ګران ملګری زلمی سترګو ته ګرځېدی او هغه خواږه مجلسونه چي هر يو يې لکه دشب قدر شپه يا دکوچني اختر ورځ چي هر کله نه وي ، که به ټوله ورځ هر څه ستړي کېدل ، خو دمازديګر په مجلس او ليدو به يې ځان هوسا کاوه او مازديګر ته به داسي وو ، لکه څوک چي دجنت پر لار باندي ځي . صادق په جواب کي وويل : جانانه ته خو ښه وايې مګر ما په ټول ژوند کي چپ قدم نه دی ورسره ايښی . صرف هغه بله ورځ ما دا ورته وويل : باغ ته درغلم تاهيڅ مجلس نه راسره وکړی، بس پردې خبره زلمی خوابدی شو ، دوه درې واره به زه نور ورسره مخامخ شوی يم ، خو ده ځان پر خوابدۍ باندي اچولی و او لاره يې بدله کړې ده ، ښه ته وو ايه:

دی به زما څخه پردغه لږ خبره او ګيله باندي دومره خوابدی کيږي ، زه چي خدای ﷻ مه کړه دی پرسرباندي ووهم ، لا بايد دی خوابده نه کړي ، بيا زه ورغلم . په دغه وخت کي صادق دسمال له جېبه راوکېښ او سترګي يې په وچي کړې او ويې ويل : اوس ته وو ايه چي زه ملامت يم او که دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان ورته وویل : ماته همداسي معلومېږي لکه ده چي زیاتوب درسره کړی وي ، رشتیا هم څوک له انډیوال سره داسي نه کوي لکه ده چي له ستا سره کړي دي.

هغه بله ورځ زه ددوی په باغ کي ورسره ناست وم دزلمي مشر ورور "مهربان " ورته وویل : هلکه داصادق دي لکه چي خوابدی کړی دی ، چي اوس نه درسره معلومېږي ، خو زلمی هیڅ جواب نه ورکاوه ، صرف یې داوویل : هیڅ نه ده پېښنه. آخر مهربان ورته وویل: نن یا سبا به خامخا ورځي او صادق به پخلا کوي !.

" په دې حال کي جانان دچایو پیاله پورته کړه دصادق زړه له دردمنو خبرو ډک وو" ویې ویل : جانانه ! هسي مي تادزړه غوټه خلاصه کړه او زخمونه مي لا تازه کوې ، وایم څو ورځي مخکي دافغان اکا په پالېز کي په مخه راغلی ، مخ یې راڅخه واړاوه او لار یې راڅخه چپه کړه ، دبل چا خبره دونډي پرچانه درنېږي لکه دیو ګران دوست او انډیوال ، بیا دزلمي غونډي ښه انډیوال ، بس دی خدای ﷻ دې وساتي ما یې د انډیوال حق څه ورداکړی دی ، څو واره ورغلم چي زیاتوب لا هم ده کړی دی.

جانان ورته وویل : صادقه چای درواخله ، سړې سوې ما تولي درڅخه وکړې ، خدای ﷻ به یې خیر کړي. صادق چي پیاله پورته کړه جانان ته یې وویل : صادقه ته دچایو خبره کوې ، وایم ما ته ددنیا هیڅ شی خوند نه راکوي او نه ددنیا په شیانو کي وفا پاته ده.

وایم تردې وروسته ددنیا هیڅ شی پرهیڅ نه بولم مګر زلمی مي یو وخت نه هېرېږي ، کوښښ کوم چي هغو ځایو ته ولاړنه شم چېري چي زه او دی سره ګرځېدو ، دده په رنګ چي څوک وینم ، لا مي دی وسترګو ته ودرېږي ، دجمعې په ورځ تا راته وویل چي ما او زلمی اختر ته یوه رنګه کالي کړي دي ، له هغه دوکاندارسره هغه رنګه یوه جوړه کالي لا نور هم پاته دي ، هغه به ته کوې او ځان ته به یې جوړوې.

مادرته وویل : کوم شی چي ماته دزلمي یاد تازه کوي دهغه شي زه تاب نه لرم او بیا چي دزلمي په شان کالي ما اغوستي وي ، زما یو پټو دده دپټو په رنګه دی ، اوس زه هغه هم نه رااخلم او بیا زه اختر څه کوم ، اختر خو هغه وختو ، چي زه په ښه زړه وم.

جانان ورته وویل: نوري خبري پرېږده درځه چي یو وار ورشو .

صادق وویل: دڅه لپاره ؟ بس دی نورنه ورځم.

جانان ورته وویل: هغه برایې ناجوړه شوی و ، بیا یې ډاکټر ته یووړی.

صادق وویل: دغه دی ولي یې ماته حال نه رالېږی ، زه به هم ورغلی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان وويل: ټوله شپه يې يادولې ، چې کله به يې درد سپک شو ، دستي به يې ماته وکتل او راته وبه يې ويل: ته وايه ما به صادق وبخښي او يووار به يې ووينم ؟

ماخو ډيرې پرې وسره کړې دي ته وا اوس به يې نه راولې ؟ مابه ورته ويل اوس خو شپه ده سهار چې دى خبرشي خپله به راشي " بيا به يې لږ تسلي او ارام وشو " نو اوس درځه چې ورشو او هغه دى دزلمي ورور يونس هم زموږ وخواته په منډه رارهوان دى ، يونس چې رانژدې شو ، ساه وهي. هلئ –هلئ جانانه ، جانانه ، صادقه راځئ –راځئ ما ټول کلى درپسې ګنبت کړى دى ، هلئ راځئ زملى ډير په عذاب دى ويل يې صادق راولئ ، چې يو وار يې ووينم.

" دصادق او جانان هم په دې خبره سره حال بدل شو ، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې ، بس په منډه رهوان شول چې راورسېدل ، دغسې په خلګو کې دزلمي وخواته ورتېر شول ، ګوري چې پرزلمي دمرګ خولې ورماتې دي ، صادق په ګانګوره او ژړغوني آواز پرږغ کړه. زلميه ، زلميه !

زلمي چې داږغ واورېدى چې صادق دى سترګې يې راروني ړې ، شونډان يې سره وښورول ، معلومېدى لکه صادق ته چې وايي ما وبخښه او رخصت راکړه.

په دغه حال کې دصادق پرمخ اوښکې رارواني وې او دآخر ځل لپاره يې پر تندي مچ کړ او دايې ورته وويل: ته ما وبخښه ته حق را پل (وبخښه) کړه ! ماولې ستا په ناجوړۍ ځان نه وخبرکړى ځنګه ژر راځخه ولاړې ، زه هم نور ژوند نه غواړم صادق هم دغسې بې حاله ولوېد او دواړو خپل پور اداکړې.

خداى ﷻ دې يې وبخښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي فکر او سوچ په کار دی

نن مانښام یې دډوډۍ پروخت دجهانګیر او لاجورد زامنو قیصه کوله ، حاجي صاحب ښه سړی دی چاېي نوم په بده خوله نه دی اخیستی ، په کورکلي کي یې دهر چا په غم او ښادۍ ځان خبر کړی دی ، له بې وسه او بې کسه خلګو سره یې تر خپله وسه مرسته کړې ده ، دژوند تودي او ترخي ډېري پرراغلي دي ، تل به یې زامنو ته داویل چي خپله ګوزاره کوي ، دچاپه کار ، کار مه لرئ که مو ښه دچا سره کولای شوای خو ښه کنه بد چا ته مه رسوئ.

دژوند یوه ترخه انسان ته ډېره ګرانه پرېوځي که یې څوک په ساړه دماغ اوسم فکر برابره نه کړي وایم ، له کوچنۍ خبري څخه لویه خبره پېښېږي ، که پر بدو واوړي ستاسي په یاد دي هغه بله شپه چي باران شوی وو ، دجهانګیر اکا دکوراوبو بله لار نه درلوده دلاجور پر کور ورتلې ، دلاجور زامنو داوبو لاره وربنده کړه ، چي نور موږ دغه اوبه پردي خوانه پرېږدو ، هغه و چي ددواړو کورو انسانان پرله راووتل پرځای ددې چي په خبره سر خلاص کړي او یو دبل زور راوړي ، په لرګیو او بېلچو یې یو بل سره ووهل . جهانګیر اکا سپین ږیری سړی و ، په سر کي ووهل شو ترډاکتره پوري لانه وو رسېدلی چي پر لاري مړ شو ، هغه شپږ اووه سرماتي خو لا پرېږده وایم ، خدای ﷻ مودي یې له حاله وساتي.

"په دغه کال کي دحاجي صاحب کشر زوی دلاس پرېولو اوبه راوړې ، دولت چي دپلار خبروته غوږنیولی و ، خپله اوږده خاموشي یې ماته کړه او ویې ویل : هو پلاره ! ددواړو کورونه خراب شو ل ، یو خو قتل و شو ، بل بدي ورپېښه شوه ، داېي لا څه دلاجور زامنو کډه بار کړه ، ښه کور ، ښه محله ، دبازار ښه کاروبار ، داټول ځیني پاته شول ، څوک وایي ربګ ته به تللي وي ، څوک وایي صحرا ته به تللي وي ، داشین ژمی او دا ودوی خوارانو ته ورپېښه . حاجي شاګل اکا چي دښوروا په ګوله پسي دشلومبو غوړپ وکړ ، لږ یې ګوله ترستوني تېره شوه ، ویې ویل : هو ! زویه دغه ګوله مي ترستوني نه تېرېږي چي ددوی حال راپه یاد کړم . وایم ، موږ دغه دی په ژمي کي لا شلومبې نه قضا کوو هغه نور نعمتونه خو لا پرېږده.

وایم ددو ی خوارانو به څه حال وي چي ځان له یخه خوندي کړي او وچ اوړه ورسیږي ، پاچهي به یې و بولي ، په دغه لا کله خلاصیږي ، نوري خوارۍ هم ورته ګوري ، دخدای ﷻ عذاب خو لا پرېږده ، مازدیګر ادم لالا په جومات کي ویل : چي د لاجور هغه سپین ږیری ورور او وراره هم حکومت نیولي دي چي ورور دي څه شو . داغریب خو په هیڅ نه وو خبر ، بې ازاره سړی و . دغه یو بچی یې و ، هغه یوه مزدوري ورته کوله ، په دغه یې ګوزاره وه اوس یې نو دوې تورسري (ښځي) په کور کي پاته شوې ، هغه وو درې کلي لاندي دچا په غوږي "څنګ" کي همسایه وو هغه دچا خبره ده وجود رویه لانده هم سوځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دغه حال کي د دروازې کړپ شو او " پاینده " له بازاره راورسېدی ، ترسلام وروسته پلار او وروڼو سترمسیا ورته وکړه ، دولت ورته وويل :موږ لږ انتظار وکړ هغه ته وځنډېدې ، بیا مو نو ډوډۍ راواخیستله ، هغه هم ډوډۍ په خوند نه یو پوه شوي دغه دلاجور د زامنو دغم قصه مو کوله.

پاینده په جواب کي ورته وويل : دوکان مي پروخت بند کړ ، هلته مي لږ دوايي راواخیستله ، چي پرلاري جمعه ګل لالا راسره ملګری شو ، هغه هم دغه قصه کوله ویل یې دلاجورزامنو چي د شپې کډه بارکړه په هغه شپه خو باران اوربدی ، ختيي وې تریوځایه چي تللي وو پرلاري یې موټر چپه شوی و ، وایي ، چي دوه دري پکښې مړه او څو نور ټپیان او خوږ دي ، سم یې لا حال نه دی معلوم ، له کوچنۍ خبري څخه داده دوني (دومره) لويه خبره پيښه شوه ، بس پلاره هغه ستا خبره.

چي فکر او سوچ په کار دی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغریبه مړه شوه

"ولي اکا ښه سړی و ، څوک یې نه وو ازار کړي ، دیو وزري او یوائیتوب ژوند ډېر پر تېر شوی و، دبل دګاونډیتوب احتیاجونه یې ډېر لیدلي وو، دوه درې واره تربرو پرخپله مځکه داسي وواهه ، چي مرګ ته یې رسولی و، ډېره مځکه او جایداد تربرو ځني لاندي کړل ، پرهغه پاته به یې هم ګوزاره نه ورسره کېده ، مجبوره شو بازار ته یې کډه وکړه . دیو شناخته سره شریک شو ، څه کاروباریې پرله برابر کړ ، راستمن سړی و ، ژوند یې ژر ښه شو اوس یې نوهلکان هم غټ شوي وو ، په کار هم پوه شوي وو.

وایم هغه دچا خبره " چي ډوډۍ یې پرتبۍ ښه پخېده " زامنو ته به یې ویل : نیمه ډوډۍ خورئ نیمه دخدای ﷻ په رضا ورکوئ ، هیڅ شی مونه دي کم او مانده . ښه مېنه او کور ، ښه محله ، ښه دوکان او کاروبار خپله غوا درته ولاړه ده.

وایم : هغه تربرو چي زه یې څو واري ووهلم او دمرګ خوارۍ یې راباندي تېري کړې ، لا درته راشي هم په ښه وضعت او ښه چلند ورسره کوئ ، موږ به یې ددوی په نیت نه ورسره کوو ، زرګر چي دپلار مشر زوی و او ټولو خبروته یې غوږ نیولی و او ښه –ښه به یې ویل ، دخبري پر وار یې ویل : هو پلاره تاښې خبري وکړې ، دښه کار نوم لا ښه دی او دبد کار نوم بد دی او دبدو پای خراب دی ، خدای ﷻ موږ ته ښه ژوند راکړی دی او په ښه نظر یې راته کتلي دي.

وایم : بل که موږ ته دربدلي وي ، وي به خو موږ بل ته نه یو دربدلي . هغه زموږ تربرو چي زموږ سره یې ښه ژوند ونه کړ خپلي مځکي خو یې خپلي وې ، زموږ مځکي یې لا هم راخخه لاندي کړې ، دغه دی نن یې څه حال دی ، خدای ﷻ دبل له احتیاجه نه وایستل ، اوس چي بیا خدای ﷻ داکاختي او وچکالي پر راوستله بیا نو خدای ﷻ ښه له مځکي سره ووهل.

نن غرمه " زعفران " راغلی و، چای مي ورته راوغوښتې وایم پرحال یې ژړا روا ده ، چي داقیصې یې راته کړي دي ، زړه مي باندي تور دود سو ، باغونه یې ټول وچ شوي وو ، دپسو دانه نه وه ورپاته ، دکال له سره چي یې پورونه کړي هغه پر باندي وو ، د پورورو له لاسه یې سترګي نه شوای ښکاره کولای . ویل یې زوی مي یوه میاشت دمخه باوړې ته ولوېدی نو رسلامت و ، خو دغه ښې لاس یې دوه ځایه مات شوی و . ویل یې ډاکټر پیسې مي نه درلودې ، سکندې والا هغه لاسونه چي ترې هغه ته مي ورووست ، هغه یې لاس وروتړلی هغه هم سم نه دی جوړ ، هلک ځیني په عذاب شو او خلګ وایي ، چي دابه بیرته ورماتوئ ، کوږ به یې ورتړلی وي ، ده راته ویل ، چي له کوره راتلم یو موټ اوړه هم په جوال کي نه وو ، موټر کرایه مي له بل چا پور کړه ، " زرګر سوړ اسوېلی وکیښ ، له نژدې منګي څخه یې اوبه پرسرپورته کړې ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ورته وویل: هو زویه ! پر موږ بنه ولاړه ده ، یوازې چې د خدای ﷻ شکر اداکړو ، څوک راڅخه ازار نه شي ، کبر او لویې راڅخه ونه شي.

وایم: هغه بله ورځ چا قیصه راته کوله چې "ګلداد " او ملنګ چې سکه داکا زامن دي پرکوچنیانو یې سره جنګ شوی دی بیا یې نو هلکان سره راوتلي دي ، مرګ له یې سره وهلي دي. یو هلک په سر کې په بېلچه وهل شوی دی ، چې دخبرونه دی ، دوه په " لرو " وهل شوي دي هغه هم کاري خوږ دي.

وایم: دانو څه ژوند دی چې یو وار کاختي شي ، بیا بدي شي ، وایم داټول زموږ عملونه دي " ولي اکا " دنسوارو دبلی سره ښوراوه ، نیت یې داو چې نسوار وکړي. زرګر دخبري وار پیداکړ او ویې ویل: هو پلاره ! دزعفران قیصه مي درته کوله چې دزوی لاس یې مات شوی و ، هغه هم سکینډي والا کوږ ور ترلی و ، دغه یې حال وچې دموټر دکرایې پیسي یې لانه درلودې ، هغه دوا او ډاکټر خو لا پرېږده ، ما هم ددوی په عمل نه دي ورته کتلي چې یا یې زموږ مځکې لاندي کړې یا یې له موږ سره په کلي کې ظلمونه کول. وایم ده غریب هم پورته نه شوای کتلای ، دی هم په هغو خپلو کارو لګه چې شرمېدی.

بس پلاره ده دغه دغم قیصې راته کولې ، زه به هم یو وار په کار ځني اخته شوم ، دوه واري مي چای ورته راوغوښتې اخیر مي زر روپۍ ورکړې چې داواخله هغه دزوی علاج به په وکړې ، که کلي ته تلې رابه شې یوه ګونۍ اوړه ، څه چای او بوره به هم مادرته ایښې وي هغه به هم درسره یوسې.

ده غریب سر سرتور کړ ، ډېري دعاوي یې وکړې ، ده لا دغه دعاوي کولې چې دکلي د" ملک مدو " زوی ورپسي راغلی ، سا یې لنډه –لنډه کېده زعفران ته یې وویل: ستا تر راتلو وروسته دي کور والا پر اولاد سخته ناجوړه وه ، بل شی نه وو دغه زموږ دسپاریانو په موټر کې مو راواخیسته دوې ښځې نوري هم ورسره راوختې ، دغه وو چې لنډي مانده ته راورسېدو ، هلته موموټر خراب شو ، سواریان کښته شول هغه ستا کوروالہ مو په څولۍ کې راکښته کړه ، دیو پاڼ په سیوري کې مو کښېنووله ، موږ په موټر اخته شو چې ژر به یې جوړ کړو ، لږګړۍ وروسته مو د کوچني ژړا ترغوږ شوه موږ خو ورتلای نه شو ، هغه ښځې ورسره اخته وې یوه ښځه زموږ خواته راتېره شوه او په ژړا یې موږ ته وویل ، چې کوچنی یې پیدا شو او داغریبه مړه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به بد نه کوم

کله انسان داسي وي لکه هغه نوم چي وي ، دغسي ښه والی او بدوالی یې دهغه له نامه معلومیږي ، خو کله بیا داسي نه وي او خبره سرچپه وي لکه د " زرداد " نامه ته چي ګوري ، څوک به وایي چي زر به سره ورکوي او زر به وېشي مګر دی داور سکروټې پاشي او ببېشي (وېشي) ، زرداد چي کوچنی ولا یوه ستړیا وه ، که به یوه ورځ ترڅانګو ایله شوی و سربه یې مات و . خو بله ورځ به یې دشیدو بوتل داسي کلک و غورځاوه چي نه یوازي شیدې به ځني توی شوې بکلي پرپلار به یې بل بوتل هم تاوان کړ ، چي کله دځکېدو یا خاڅوڅو شو بیا له مور او خوېندو څخه نور کار پاته و ، چي نورو کوچنیانو به چا خوړلې ، ده به ګلاسونه چپه کول چي نور به سم ناست وو ، ده به په لوښو کي خاوري اچولې ، وایمه سمه سرګرداني و .

یوه ورځ چي مور یې په کار پسي ولاړه او یو ناڅاپه یې د زرداد سوي ناري تر غوږ شوې ، له هغه ځایه یې ناري کړې .

- لکه چي خاوري مي په خوله شوې داڅه وشول ، چي هلک داسي سوي بغاري وهي ، " تانو " خور یې بدي واخیسته او ژر – ژر سرې اوبه باندي تویولې ، چي مور یې رانژدې شوه ورته ویې ویل : موري داخو یې تودې چای پرځان چپه کړې ، هله یوه چاره یې کوه ! مور یې ژر کوچنی دهلکانو په پلار پسي ولېږلی چي هله ورته وایه ژر ارځه چي زرداد وسو ، میراجان چي ترلمانځه وروسته له جوماته پرلاري و ، حیران دی چي دا " جنت ګل" څنګه راځغلي . " جنت ګل " چي رانژدې شو پرپلار یې ږغ وکړ، هله اغا جانه ژرکوه چي زرداد وسو .

میرا جان هم په ډېره حیرانۍ سره پوښتنه ځني وکړه څنګه او په څه شي وسو ؟ "جنت ګل " وویل: تودې چای یې پر ځان چپه کړې ، میراجان دغسي دکور پر خوا را چابک شو چي راورسېدی، ګوري چي هلک لکه ماهی چي پروچه کښېږدې داسي پرله اوړي ، میراجان سمدستي دهمسایه ندا کور ته ورناري کړې چي هله موټر دې راوباسه چي یو وار داهلک تر یو ډاکټر پوري ورسو و .

"همسایه ندا " هم موټر په تلوار رارهي کړ او هلک یې مخ پرروغتون (هسپتال) راواخیست ، میراجان په دغه وارخطایي کي ندا ته وایي ته وا داوخت به څوک وي ، موټروان ندا وویل: هو څنګه به نه وي ضرور به څوک وي ، دهسپتال(روغتون) پردروازه یې لیکلي دي(۲۴) ساعته بېړنۍ (ایمرجنسي) اسانتیاوي ستاسي لپاره شته .

په دغه حال کي کوچنی یو وار ډېر په عذاب شي ، بیا میراجان خوارکی پرږغ کړي ، مه ژاړه اوس به پلار کوته شیان دروا خلي(درانیسي) ، چي یو ډاکټر پیدا شي بیا به نو پلار ډېر شیان درواخلي ، ښایسته–ښایسته شیان ، بیا میراجان نداته وایي ښه تا ویل اوس به ډاکټر وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ندا : هو ډاکټر څه ډاکټران به وي دهغه هسپتال (روغتون) پردروازه یې دډېرو ډاکټرانو نومان لیکلي دي امبولانس هم لري مګر امبولانس یې نو دچا په ښه نه دی ورغلی، ولي په هغه کي دوی کور ته ځي او دکورکار ځني اخلي.

میراجان خبره ورغبرګه کړه : دښادی هسپتال او امبولانس دې شي خدای ﷻ دي ثوک نه ورته اړ کوي ، له ماڅخه خړي او روڼي پرله ګډي شوي دي ، ته لاري ته سم پام کوه چي یا لار خطا نه کړې یا یو شی په ونه وهې یا دهسپتال کوڅه درڅخه خطانه شي.

ندا ورته وویل: وروره ته وارمه خطاکوه ، داپه دنیا کي پېښیږي ، دادی راورسېدو ګوري چي دهسپتال دروازه کولپ ده ، یو صفایي والا له دروازې سره ناست دی جارویې وڅنګ ته پروت دی.

میراجان خوارکی لکه مسافر پر راشېوه شو ، سم یې هم نه پېژني چي مزدوردی یا کمپوډر ، خو دوی خپلي بدې ورځي ورته راوسول.

میراجان ترسلام وروسته داسي په مظلومانه ډول ورته وویل: وروره ! ډاکټر صاحب چېري دی ؟ موږ دامریض را اخیستی دی ډېر په عذاب دی.

صفایي والا وویل: ډاکټر لا اوس نه دی راغلی ، تاسي ته خوهم دشي وخت نه معلومیږي ، بس هروخت چي راروان شئ ، هغه وخت راشئ.

میراجان: وروره ته خوا مه بدوه ، داخو پېښه ده ، وخت نه لري. صفایي والا وویل: ډېري خبري به نه کوې ، هر شی خپله طریقه او وخت لري ، زه لا دغه هسپتال ته پروخت راځم ، دایې طریقه ده . اول به نمبر اخلې ، بیا چي ډاکټر پر "۹" بجې راورسېږي بیا به نو هغه وخت پرخپل اخیستي نمبر سره خپل مریض ډاکټر ته ورښکاره کوې.

میراجان: په ډېره ناامیدی سره دموټر خواته راغلی او "ندا" ته یې وویل: وروره داخو ډاکټران نه شته ، هغه سړي په ډېره خوشکه او خښم راته وویل چي هغه پر "۹" بجې راځي.

ندا : ته راځه چي دډآکټر کورته ورشو مجبوري ده اوس یې نو څنګه کوې ، هوسا د سترې په حال څه خبر دی ، موټر ته راخېژه ګوندي ډاکټر په کور کي پیدا کړو.

د " زرداد " سوی بدن ، سختو بوغارو ، دډاکټر نه پیداکېدل له میراجان څخه هرڅه ګډ وډ کړي وو ، نژدې و چي موټر ته د کرکی له لاري وخېژي ، خوند ا استاذ دروازه ورخلاصه کړه او موټر یې روان کړ ، لږ ساعت وروسته ندا پرمیراجان ږغ وکړ، وروره دادی دډاکټر کور ته راورسېدو ، ته ژر دغه شنه دروازه و روټکوه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

داځنګ ته یې دارنګ بټن هم ده ، میراجان چي دغسي په یوه سا ورشېوه شو، دروازه او بټن یې یوځای ورووهل لږ ساعت وروسته دروازه خلاصه شوه ، یو هلک چي دخوب کالي یې اغوستي وو، سترګي په دواړو لاسومونبلي راووت ، داسي معلومېدی لکه له خوبه چي وي ، ویې ویل : څوک مو په کار دی چي داوخت راروان یاست ؟

مېراجان داسي زهیر ورته وویل: مریض مو راخیستی دی ، ډاکټر صاحب مو په کار دی هلک وویل هغه اوس نه سته هغه واک ته تللی دی.

میراجان وویل: ښه ډاکټر صاحب واک ته تللی دی ، واک چېري دی ، واک مریض دی که بل شی ، ته یې موږ ته راوښیه چي هلته ورشو .

هلک وویل : په شي نه پوهېږې ، وایې واک څه شی دی ، واک ورزش ته وایي ورزش ته ، داسږی چي سهار ځغلي. میراجان مخ پرندا استاذ راواړاوه ، ویل داخو هم نه شته وایي ډاکټر صاحب سهار ځغلي ، ګوره چي په چاپسي ځغلي ، داغریب ته هم لکه چي یوه خواري ورپېښه شوې ده چي په میدانو دي ، ندا وویل : ته موټر ته راوخېژه موږ له سهاره چپه راباکړې ده ، ته راځه بل روغتون ته ورشو که خدای ﷻ کول دهغه ډاکټران به پرځای وي او هسپتال به هم خلاص وي ماته یې ډېرو خلګو صفت کړی دی ، وایي چي دهغه دوایي سمه هم ده او ارزانه هم ، ناحقه غوټي خلګو ته نه ورپه شاکوي او ډاکټران یې هم ښه خلګ دي او هلک هم دادی اوس ډېري بغاري نه وهي ته وایه درد یې سوکه شو او که دژړا څخه ستړي شو .

میراجان وویل: زما خیال دی هغه په کورکي چي مو ګولۍ ورکړې هغو لکه چي نشه کړ، ندا خبره ورغبرګه کړه ، بس دایو راورسېدو هغه دی وینې دهسپتال (روغتون) دروازه خلاصه ده ، خلګ وځي ننوځي ، معلومېږي چي ډاکټران هم پرځای دي ، دستي نورو خلګو میراجان ته وار ورکړ ، هلک ډاکټر وکوت ، دوایي یې ورکړه ډاکټر خپل فیس هم ورمعاف کړ ، څو ورځي په هسپتال کي و ، ترهغه وروسته کور ته ولاړل ، میراجان هم دوایي له حلالي خلاص کړ.

میاشت پس زرداد جوړ شو مور پلار او نورو کوچنیانو ته به یې ویل: بیا زه بد نه کوم دمور او پلار په خوله به کوم ، ما چي بد کول مورا و پلار څومره راسره په عذاب شول . څومره پیسې ځني ولاړې او پر ما څخه خوارۍ تېري شوي ، بیا به بد نه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط کوه

ډېري خوارۍ پر تېري شوې ، سوګل يې دتې و او رنګينه په دوهم کال کې وه چې خاوند يې يوه شپه کور ته تلی پر لاري غلو وويشت او مړ شو ، دلاس ساعت او څه پيسې يې څنې يوووړې ، د " خانو " تر فاتحې وروسته يې څوک نه درلودل ، چې غم يې وخوري يا يې سرپرستي وکړي.

میراث خواره يې ښه خلک وو ډېره يې نه زهېرولـه مګر د کومک وس يې هم نه ورسره کېدی ، ولي هغوی هم غريب خلک وو ، خاص څه يې نه درلودل ، بس " شمايله " وه او دوه يتيمان ، ځوانه وه ترکور هم نه شوه وتلای چې دچاکره ورشي څه کار مزدوري يې وکړي ، ولي چې خلک به څه وايي ، چې پر ژوند مې تور داغ ونه لګيږي او بل که تلای نو دکوچنيانو غم ورسره و ، چې خدای ﷻ مه کړه په دوی څه ونه شي ، نه ېږېږي ، ديو بل کره که به څه کار پيدا شو ، نو شمائلې ته به يې رالېږي ، دتلتک ، نالۍ او بالښت جوړېدو څخه نيولې دکمبلو ترڅکوهلو او کاليو ترمينځلو پورې يې له يوه کاره مخ نه ګرځاوه.

دومره مزدوري ورپاتېدله چې وچ اوړه به يې په رانيول بس حياداره او پلار داره مېرمن وه ، خپله حيا يې ساتله ، دايې هم پاچهي بلله ، چې څوک يې له خپلو يتيمانو سره پرېږدي او کار په ونه لري. خوارۍ او غريبۍ ډېري پرتېري شوې ، خو چا يې ږغ نه واورېدی ، څوکاله وروسته چې اوس " سورګل " څه غټ شو ، زلمی شو ، څه موده يې دچا سره مزدوري کوله خواوس پر غاړه راتال دتختو په غالب کې سګرېټ خرڅوي ، څه يې لاس په خلاص دی ، په څلورو پنځو شپو کې به کټو باندې کېدله مانبام به ښه خوشحاله سره ناست وو ، دخدای ﷻ شکر به يې کاوه ويل به يې خدای ﷻ : دغه نيمه ډوډۍ موتر خوله تېره ده ته مو باقي ژوند له غمه وساتې او سورګل ته به يې ويل : زويه دغه خواري چې کاږې او مانبام خپل کورته راشې دبل له بدو مودې خدای ﷻ وساتې دغه لويه پاچهي ده ، دغه حال دې خدای ﷻ نه دروي.

سورګل وويـل : هو موري ښه ولاړه ده ، خو بيا هم په دغه ګوزاره نه کيږي ، ژوند مناسبتونه غواړي ، جوړ ناجوړپېښيږي ، دالا څه هغه دی بابا مسکين په کوچنيوالي کې کوزده راته کړې ده او ولور يې تول پاته دی ، حيا مې دبل پرکور ده ..... غاړه يې ايستل غواړي او حيا راخوندي کول غواړي ، هغه نور رواجونه خو لا څه کوې ، زه مجبوريم چې يوه خواري وکاږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې وويل: څه خواري به وکاږې ؟ مورې خو مال او دولت نه لرو چې بل کار وبار په وکړې ، بس همدغه ددوو لاسو خواري به کاږې.

سورګل وويل: موري سرکار (حکومت) خلګو ته په پور موټران ورکوي ، زه به يو موټر په پور واخلم ، خواري به په وکاږم په کال دوه کې به مې کار سم شي ، تر دغه دوه لاسو خواري خو هيڅ نه وځي.

مور يې ورته وويل: موټر څه کوې يو وار خو پوردې بيا چې ته مسافر شې زه په کور کې يوازې يم ، اوس چې ماښام ته راشې سترګې مې درډکې وي ، دغه دنېستۍ پرګوله سره کښېنو وايم ، چې رنګينه خور دې نه وه راڅخه واده کړې ، له هغې سره به مې خوله پرې وه ، لاس به مې په سپک و ، هغه دې دهغې خوارکۍ بيا څه حال دی ، دژوند ګونډه ده ، زمورې دې دادغم رواجونه شي چې په کوچنيوالي دوستي وکړو بيا نو په لويوالي هغه هلک چرسي يا هيرويني يا غل شي ، نه ده معلومه چې څه شی ځني جوړشي ، مورې هم دغه ستا او درنګينې

دوستۍ په کوچنيوالي وکړې ، هغه دی رنګينه خور دې په سرو اوښکو واده شوه ، په سرو اوښکو ناسته ده زه دلته په پخه يم ، خاوند يې هغه و له بې لارو خلګو سره ګرځېدی هغه دقتل په تور (جرم) حکومت دغه دوه کاله ايله کوي او بندي کوي ، په دغه سرګردانۍ کې يې رنګينه له مورې څخه واده کړه ، په ښادۍ يې پوه نه شو ، پرون زه ورغلې وم ، ګرده کهول يې دغم پر کمبله ناست وو ، رنګينې داسې اوښکې تويولې لکه شمه داسې سوې وه تاچې ويل اور ته دې نيولې وه ، هغه ددې ښه ځواني پربل حال وه.

په دغه وخت کې يې مور له ژړا څخه په سلګيو شوه يو ګړۍ وروسته سورګل وويل: بس دی يو ګړۍ دې اوښکې پاکې کړه ، سورګل هم دپټو په څاک خپلې لندې سترګې وچې کړې بيا يې وويل: هو ! موري زه هم څه غوږېدلی يم چې درنګينې خاوند به عمر قيد يا پانسۍ کيږي ، هغو اصلي قاتلانو دحکومت سړيو ته پيسې ورکړې ځانونه يې خلاص کړل او "بلو " اخښي ته يې وويل: چې ته اقرار کړی و ، چې د " ملک ظريف ورور ما مړ کړی " او ځان يې پساوکړ، بس هغه دچا خبره " چې بد ګرځې بد به پرځې " له بدو خلګو سره ناستې ولاړې دغه دی تر دې حاله ورساوه چې نن يې ټوله کورنۍ او خپلوان دغم پرکمبله ناست دي ، وايم چې په مورې پورې يې لا دغه دمسکينې ډوډۍ زهر کړې ده ، دومره توان نه دی راپورې چې يو وار دغه خور ووينم هغه ددې ښه ځواني څنګه کباب شوه ! بس خدای ﷻ دې دغه زمورې ځايه رواجونه ورک کړي ، هلک او نجلۍ لا کوچني وي مورې يې کوزده وروکړو. بيا نو نه ده معلومه چې په لويوالي څنګه شي او بيا په دغه وير اخته شو.

موري ما هغه خپله دغم سندره درته ويله هغه دغه قصه په راګډه شوه څه به يې درڅخه پټوم ، يوه مياشت کيږي چې موټر مې په پور اخيستی دی، موټروان (ډرېور) راچلاوه ما هم زده کړ ، داڅو ييږي کيږي چې زه يې بيايم او راولم مازديګر چې راورسيږم هلته په ګېرج کې يې ودروم ، موټروان مې نن جواب کړ ما ويل ، ښه دی دغه دده پيسې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم راپاته شي نو که یو شي ځني جوړشو. موربې وویل: ښه دی زویه اوس خو اوبه تر ورخ تېري دي. زه نو څه درته وو ایم بس احتیاط کوه لېري مه ځه ما ښام دغه خپل کورته راځه.

" سورګل چي نازده کړی و ، موټر یې لا سم نه وزده له څو خطرناکو پېښو څخه خدای ﷻ پاک ژوندی خلاص کړ، کنه هره یوه یې د مرګ وه ، څه موده کېږي چي موټر کورته راولي ، کله –کله به ماخوستن په کلي کي چا -چا یو او دوه نفرو ژمنه وسره وکړه چي سهار به سره ځو ، بس یو او دوه نفره دغه دکلي یو او دوه نفره دبازاري سواري(سپاري) به یې پیدا کړه بیا به یې موټر ته پښه ورکړه ، چا به ویل فضل –فضل وروره لږ سو که (کرار) درځه او سو به مودلته په مړه کړې داځنګه رفتار (تګ) دی ، بل سپاري به ویل: دغسي چابک درځه مرګ له یارانو سره ښه دی ، په دغه اړو دوړ کي به یې موټر راوستی او ښوی ، برابې ماخوستن هم دکلي درېیو کسانو ژمنه ورسره وکړه ، چي سهار وختي به سره ځو یو دوه کسه به پرلاري پیدا شي ، کنې زموږ کرایه دي بس ده ، غرمه لا نه ده په کلي کي ناري شوې چي هلئ مړي یې راوړل ، کوځې له کوچنیانو او ښځو څخه ډکي شوې ، سپین سري هم کوځوته راووتې دسورګل مور هم راوتلې ده یوې بلې سپین سري ته وایي. خدای ﷻ دي داجنګ و دروي ځنګه ځوانان یې خاوري کړل ، دغه دی بیا یې لکه چي شهیدان راوړل.

هغه دی جنازې یې مسجد ته یوورې بیا به یې کومي مندي بوري کړي وي ، په دغه حال کي یوه دکلي ملا صاحب او هغه موټروان چي داپېښه یې په سترګو لېدلې وه او دامړي یې تر دې ځایه راورسول ، دسورګل پر مور دخلګو له مینځه را دمخه شو او داسي یې ورته وویل: دسورګل موري دخدای ﷻ امر قبول کړه ، خدای ﷻ درکړی و ، خدای ﷻ درڅخه واخیست هغه دی ستا دزوی او دکلي درېیو نورو کسانو جنازې مو مسجد ته راوړې. خدای ﷻ دي یې وبخښي.

دسورګل مسکین دمور یوه چیغه (ناره) ترخوله وختله زنو یې بلګ شروع کړاو ټول بدن یې بې واکه شو ، دستي نورو سپین سرو تراوړو ونیوله او پرمځکه یې کښېنوله ، یو بل سپین ږیري ورته وویل: دالته کښېنه جنازه ستا دلېدو لپاره دلته راوړي هغه موټروان (ډریور) چي دغه قصه یې ټوله په سترګو لېدلې وه ، داسي یې ویل: زما موټر سهار دده په موټر پسې و ، دژړي تربند چي ورتېر شو دوه موړه (کړلېچ) په ها خوا سړک ښه هوار او سیده دی ، پردغه ځای چي دی زما دمخه و ، موټر یې نور تېز او چابک کړ ، مخامخ یوه غټه لاری موټر پرراغلی ، سورګل هم لکه چي له ډېري تېزۍ څخه موټر نه شو کابو کولای ، نومخامخ یې په دغه ښنس موټر کي وواهه ، دده موټر خو کوچنی و ، دهغه موټر ترحصه لاندي شو ، موږ چي ورکښته شوو ، بس دقیامت ورځ وه ، ویني بهېدلې. موږ چي سره راکښل ټول مړه وو ، خدای ﷻ دي یې وبخښي ما به کله- کله سورګل مسکین ته وویل ، چي موټر دي سم نه دی زده ، په خپله یې مه چلوه ، که یې چلوې نو احتیاط کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په مسافري کي

د ماښام ترلمانځه وروسته به ځوانان ، سپین ږیري سره راټولېدل ، څوک به لوړ پردو کانچه ناست وه ، چا به لاندي دو کانچي ته څنګ وهلی و. څوک به بیا د جماعت د ېوال ته ناست و. که به څوک نه وه راغلي د هغو به پوښتني کېده ، ښې غوري به کېدې ، د کلي بازار نوې او زړې به بیانېدې ، که به له یو ې خوا څوسپین ږیري د پخوا زمانې خبري کولې ، له بلي خوا به بیا چا د سبا لپاره خپل کارونه یادول.

یوه به ویل: سبا زما د اوبو وار دئ ، ته وایې مځکه په مي اوبه سي که به څه پاته سي ؟

هغه بل به ورته ویل: یا وروره ! فکر مه کوه واله ډکه ده ، وایم که نیت پراخه کړې زما لانیم کار درسره کیږي ، وایم چي کاختي تېري شوي ، خدای ﷻ پاک دي بیا دا وچکالي نه راولي. سږکال خو دالله ج فضل دی بارانونه او ځای – ځای واوري وشوې ، د هغه دي یو څه اوبه شته.

هغه بل به ورته وویل: بس اوبه به د خدای ﷻ ج خیر کړي سبا په هغه کښته کلي کي واده دی او موږ ټوله کلي ته یې ست کړی دی چي هیري مو نه شي، بس له هري خوا به مرکه توده وه ، یوازي زرګر لالا وچي ښه عجیبه نوې به یې نه وه اورېدلې څه به یې نه ویل.

کله چي به یې څه عجبه اورېدلې وه په هغه ورځ به په جګه غاړه ناست و ، هر سړی به په پوهېدی چي عجبه یې اورېدلې ده ، نن هم چي جګ ناست و انتظار یې کاوه چي خلګ ټول پوره شي او یو څوک د عجبي خبري پوښتنه ځیني وکړي او دی خپله عجیبه ورته بیان کړي ، په دغه حال کي تاج ګل راورسېد او پر زرګریې لا په ولاړه ږغ وکړ، شروع په کوه زوروره خلګ دي په انتظار ووژل.

زرګر وویل: نه – نه تاج ګل لالا ټوله ژوندي دي ، بس راځه ته مانده وې ، ښه شو چي راغلې. نوې هم عجبه نوې وه.

تاج ګل وویل: شروع په کوه چي ډډوډۍ تروخته که دي په متې خلاصه کړه !

زرګر وویل: چي نه مي پرېږدئ نو یې واورئ ماپښین مي یو دوست د کراچي د سفر قصه راته کوله ، تاسي واورېدل ؟ ټول مجلس پر راږغ کړه هو – هو قصه کوه ! وامو وربدل.

زرګر زیاته کړه: بس نو وروړ ته دي وویل شي ، دغه دوست قصه راته پیل کړه ویل یې: د کراچي د بس ټکټ مي کړی و ، پرخپله چوکۍ کښېنستم ، ټول بس ډک شو ، په مزل یې شروع وکړه ، ترڅو ساعته مزل وروسته د بس د مخ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا ځخه يو سړى راولاړ شو په نصيحت يې شروع وکړه ، بې سده زورور تقرير يې وکړ، په دغه حال کې د بس دپاى له خوا يو بل سړى راولاړ شو ، ويل يې: دا څنګه ښه سړى دى او څنګه ښه سړى دى او څنګه ښې خبرې يې وکړې زه غواړم ودغه سړي ته لور ورکړم.

نصيحت والا چې دا خبره واورېده ويل يې: نه – نه زه دې لور نه غواړم ، ما دا خبرې دخداى ﷻ لپاره وکړې زه دې لور څه کوم ، دلته دلور پلار زارى ورته شروع کړې چې خامخا به زما لور په نکاح اخلې.

وايم ، چې څه سر دې پرله ګرځوم دغو نورو مسافرو هم خواستونه ورته وکړل.

نصيحت والا خبره ومنله چې سمه ده زه به دې لور په نکاح کړم ، په دغه حال کې يو بل سړى راولاړ شو ويل يې ، چې له ماسره څه خوږې (متهايي) دي دکور لپاره مې راا خيستې دي ، زه بيا دا خيرات کوم دا يې ددې دوستۍ شېريني ، چې دغه دوستي وشوه ، اوس نو په بس کې دمسافرو خورا ساعت تېر دى يو وار نصيحت بيا دوستي او بيا مفته متهايي او شېريني (متهايي) ووېشل شوه ، هغه دچا خبره چې مفتو شرابو به دچا لاس ودرېږي ، بس خولې شخوند – کيږي خوک په تعجب خوک په خندا دي.
وايم تاته دې وويل شي ښه و چې نه وې راسره ماورته وويل: ولې ياره ته بيا څومره کم نيتى يې ، دبل مفته متهايي دې لا نه ده راباندې پېرزو ؟

ده راته وويل: په دغو متلو او کنايانو بيا زما سره نه خلاصيږې سمه يې سپينه راته وکړه.

حقداد راته وويل: چې لږ وروسته به دې سر په خلاص شي ، هغه دچا خبره ، چې دخرو خاوند راشي ، دلته زرګر قصه پرېښووه ويل يې: بس دى نوره قصه به بيا بل وخت کوو.

دزرګر نازک طبعيت هرچاته معلوم و ، چې په بنډار (مجلس) کې به دده لپاره چاى راتلې ، دده مرۍ (ډوډۍ) به ښه غوړه وه ن، بيا نو ده ښه مجلس کاوه او ښه شعر به يې خلاص و ، چې نه چاى وې ، نه ډوډۍ نو ځکه يې قصه په نيمايي کې ودروله يا پرېښووله.

تاج ګل لالا چې دده ښه طبعيت نيولى و او ترنورو ښه ورسره پوهېدى ، پر راږغ يې کړل ، وروره زرګره قصه مه پرېږده ته خو دمجلس مالګه يې ، چې ته پکښې نه يې هغه مجلس لا خوند نه کوي. وايم ، چاى به بيا په کوټه کې کوو ، دغه يو ګلاس اوبه درواخله حلق به په لوند کړې نو به په قصه ښه خوند وکړې ، زرګر چې اوبه وڅښلې ، يو څه دتاج ګل دناز خبرو طبيعت ورسم کړى و ، ويل: نه – نه داسې نه ده ما ويل ، ناوخته به وي کوچنيان به کور راته ګوري ، ټول مجلس په يوه خوله پرږغ کړه وروره زرګره !

قصه کوه ته وايې ناوخته به وي ، وايو چې سهار کيږي لا دې نه پرېږدو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګر لالا قصه پیل کړه: نو خبره داده چي حقداد راته وویل: متاپي او خوړي نه وې چي موږ وخوړلې بلکي د خدای ﷻ قهر شو ، لږ ساعت وروسته ټول خلګ له موټروان سره نشه او بې سده شوي یو ، دغو دري کسانو چي یو نصیحت والا ، دویم دلور پلار او دریيم دمتاپي والا ، دري سره ملګري او غله دي ، بیا نو یوه موټروان (ډریور) چوکۍ ته ورغلی دی ، اوبس یې یوې خوا ته درولی دی ، چي څه شیان راسره دي ، پیسې ، ګړۍ ، او نور قیمتي شیان ، هغه به یې ټنه په بېغمۍ له مسافرو څخه راټوک کړي وي.

یو وخت چي موږ په حال کي راغلو ګورو چي په هسپتال (روغتون) کي پراته یو ، ډاکټران ستني رالګوي ، دحکومت سړي شا وخوا راباندي پېره دي ، ته وا موږ غله یو ، هغو دریو کسانو موږ ټول لوټ کړو ن، چي په ځان یې لانه کړو پوه.

بس وایم: حقداد راته وویل ، چي دناولده چا شی به ښوک نه خوري ، بیا په مسافرۍ کي.

رحمت الله رحمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ ـــــــ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت ـــــــ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې ـــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ـــــــ ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اربعينه پوهه ـــــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) ـــــــ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديواکتيويتي ـــــــ ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ـــــــ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ـــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لاري چاري چي اند بښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ـــــــ ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ـــــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ـــــــ ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هنر او ادبیات :**

- راځئ کیسه ولیکو ______ نصیر احمد احمدي
- مناجاتونه ______ نور احمد قرانمل
- د هیلو غوټۍ ______ ویناواله: وحیده "آرینزۍ"
- د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول) ______ لیکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کیسې پښتو لنډۍ او غاړې ______ لیکوال: ځارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ______ ډاکتر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ______ مختار احمد احسان
- د بریښنایي کتابتون د هنر او ادبیاتو د برخې د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **تاریخ او سیاست :**

- روز شمار واقع افغانستان ______ تهیه او ترتیب: حمید علمي
- شیرشاه سوري د افغانانو تر منځ د یووالي هڅونکي ______ ژباړن: استاد قریب الرحمن سعید
- د ډیورنډ ترون د حقوقو او سیاست په تــله کښې ______ لیکوال: ډاکتر رحمت ربی زیرکیار
- د تاریخ او سیاست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه ______ عبدالستار فیضي
- د نړۍ اووه عجایبې ______ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پر لیکه کتابونو د لوست لپاره دلته کلیک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library